

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET ZILVEREN BEELD

N° 2569

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het zilveren beeld

HOOFDSTUK I.

EEN GOEDE VANGST

In een kleine kamer van een havenhotel te Boulogne sur Mer bevonden zich op een koude, regenachtige novembervond lord Edward Lister, alias John Raffles, en zijn secretaris Charles Brand.

Zij waren bezig, hun handkoffers te pakken, daar Raffles van plan was met de nachtboot van de Holland-Amerika lijn, de Nieuw Amsterdam, naar New York te vertrekken.

Raffles, die in Londen een fraai huis bewoonde, had deze stad verlaten omdat de grond daar wat te warm onder zijn voeten werd.

Hij had in de loop der laatste maanden enige stoute stukjes uitgehaald, die niet alleen geheel Scotland Yard op stelten hadden gezet, maar ook oor-

zaak waren geweest, dat men de hulp van de Interpol had ingeroepen, en zijn vermoedelijk signalement had verspreid met een uitvoerige omschrijving van het verzoek, waarom men hem wilde arresteren.

Nu was dit alles wel niet in staat om Raffles ernstig te verontrusten, want wat dat signalement betreft was de politie er glad naast geweest, omdat zijn uiterlijk, op het ogenblik dat men hem meende gezien te hebben, absoluut niet klopte met zijn eigenlijke uiterlijk, daar hij zich onherkenbaar vermomd had.

Met dit voor ogen zal men begrijpen, dat Raffles niet voor ontdekking behoefde te vrezen, zelfs al bleef hij in Londen, maar daar hij, de laatste

maanden zeer bedrijvig was geweest, de voornaamste mensen, die daarvoor in aanmerking kwamen een bezoek had gebracht, waarbij hun brandkast voor enige duizenden ponden lichter was gemaakt, oordeelde hij het niet onraadzaam eens voor een poos van het toneel van de Engelse hoofdstad te verdwijnen en zijn geluk eens in een ander gedeelte van de wereld te beproeven.

— Ik ben nu lang genoeg achter elkaar bezig geweest in Londen en ik verlang er naar eens naar het land van de dollar te gaan, om eens te kijken of het klimaat daar wat aangenaamer is dan hier, zei hij tot Brand, terwijl hij zijn koffers en tassen met een klein, ingewikkeld sleutelje sloot.

— Die Amerikanen hebben genoeg bij elkaar gestolen en het wordt tijd, dat ik hun geweten, namelijk hun geldzakken eens wat verlicht.

Om elf uur 's avonds kwam een kelner de kamer binnen en meldde dat de boot gereed werd gemaakt voor vertrek.

— Hoe lang hebben wij nog tijd? vroeg de Grote Onbekende.

— Nog ongeveer een uur. Hebt u nog iets te bestellen, mr Green?

— Neen, dank je.

De kelner verdween.

Raffles, had zich in het vreemdelingenboek onder de naam James Green uit Schotland ingeschreven en wilde ook onder deze naam naar Amerika reizen. Hij veranderde van naam, even gemakkelijk als van uiterlijk.

— Wat denk je in New York uit te voeren? vroeg Brand. Heb je daarginds misschien bijzondere kennissen?

— O, jawel, lachte Raffles, één uitstekend kennis zelfs. Bij mijn laatste bezoek in de Windsor-club te Londen wisselde ik toevallig mijn jas met die van de hertog van Rochester. De ruil was aan de ene kant slecht, want mijn pels was veel beter dan de zijne, maar aan de andere kant werd ik weer schadeloos gesteld. Ik vond namelijk in de binnenzak een brief van de Amerikaanse miljonair Whitney, waarin deze de hertog meedeelt, dat hij gaarne diens bezoek tegemoet ziet om te gaan jagen op de landgoederen van Mr Whitney.

Uit de brief viel op te maken, dat de heren elkaar niet persoonlijk kenden. Voorts vond ik in de zakken van de pels de kaart van het lidmaatschap van de Windsor-club en enige visitekaartjes. Ik heb nu besloten om Mr Whitney eens te gaan opzoeken om als hertog van Rochester door hem in de voorname kringen van Amerika te worden geïntroduceerd. Ik zal Mr Whitney vragen, mijn incognito te bewaren en mij door hem laten voorstellen als Mr Green.

Voor wij vertrekken, vervolgde Raffles, wil ik nog een origineel grapje uithalen. Ik zal een paar brieven naar de redacties van enige bladen sturen en daarin meedelen, dat ik in Amerika zal komen om daar miljoenen buit te maken.

— Zou je dat wel doen? vroeg Brand, je brengt je zodoende maar onnodig in moeilijkheden.

— Laat mij nu maar eens begaan, lachte Raffles.

Hij ging aan de tafel zitten, stak een sigaret op en schreef enige brieven van de volgende inhoud aan de redacties van New Yorkse bladen:

Door deze heb ik de eer u mee te delen, dat het er mij om te doen is, eerstdaags een aanslag te ondernemen op de gevulde geldzakken van de miljonairs in uw stad. Maak dit bericht alstublieft door middel van uw krant aan uw lezers bekend. Ook zal ik niet in gebreke blijven, u voortdurend nadere berichten te zenden omtrent mijn doen en laten.

Hoogachtend.

John Raffles,

alias Lord Edward Lister.

Toen hij hiermee klaar was, stond hij op, maakte zich reisvaardig en verliet met Brand het hotel.

Even later ging het tweetal met een aantal andere passagiers aan boord.

Op de tweede dag na het vertrek, toen Raffles na het diner met Brand in een stil hoekje van de rooksalon zat, zei eerstgenoemde:

— Zeg, Charles, je moet straks ongemerkt eens naar die heer kijken, die aan mijn linkerhand helemaal in een hoekje zit. Zie je hem?

— Bedoel je die man met dat zwart baardje?

— Precies, zei Raffles, merk je wel, dat hij ons voortdurend begluurt?

— Ja, zei Brand na een poosje, ik zie het nu ook, telkens dwalen zijn ogen in onze richting.

— Dat is een zekere heer Robinson, die op de passagierslijst als portretschilder staat ingeschreven en in dekhut nummer 3 logeert. De man is net zo min portretschilder als jij of ik. Hij ziet er meer uit als een detective van Scotland Yard.

— Scotland Yard? zei Brand verschrikt. Een Londense detective dus?

— Ja, ik geloof het stellig. En ik wil dadelijk de proef op de som nemen. Ga eens mee naar het dek.

Het tweetal verliet de salon en ging naar het dek, waar Raffles op Robinson, die hen gevolgd was, toetrad.

— Wel, mijnheer, aldus sprak hij hem aan, mijn naam is James Green uit Schotland. Ik las in de passagierslijst, dat ge een portretschilder zijt. U zoudt mij een groot genoegen doen als gij een portretstudie van mij zoudt willen maken. Ik wilde dat dan als geschenk geven aan een vriend, die spoedig zijn geboortedag viert.

Mr Robinson, een klein mannetje, wiens zwart baardje nogal opvallend was, zei:

— Het spijt me, Mr Green, dat ik niet aan uw verzoek kan voldoen. Ik heb erg veel last van zeeziekte en voel mij niet in staat te werken.

— O, excuseer, dat wist ik niet; het spijt mij, dat ik u ben lastig gevallen.

Raffles boog en ging met Brand terug naar de rooksalon.

— Die vent is geen schilder, fluisterde Raffles tot zijn vriend, dat zijn allemaal uitvluchten. Maar ik wil vandaag nog weten, wie en wat die man is. Hij beloert ons vanaf het ogenblik, dat wij aan boord zijn. Nu zal ik de rollen eens omkeren en hem eens nauwkeurig gadeslaan.

Raffles ging weer naar het dek en nam een ligstoel in de buurt van Robinson, die over de borstwering geleund stond. Van tijd tot tijd keek hij eens in de richting, waar de man stond.

Raffles zag, dat de zogenaamde schilder dit merkte en dat deze een paar minuten later zijn plaats verliet en naar de andere zijde van het schip ging.

Raffles stond eveneens op en volgde hem.

Ogenschijnlijk geheel toevallig ging hij weer in de buurt van de ander zitten en nu bemerkte hij, dat Robinson er zichtbaar zenuwachtig van werd.

En zo ging het een poos door.

Waarheen de ander ook zijn schreden richtte, Raffles volgde hem als een schaduw en verloor hem geen seconde uit het oog.

Toen de avond viel, wakkerde de wind aan en Raffles ging nu met Brand naar hun hut, daar het onstuimige weer thans geen verblijf aan dek toeliet.

Tegen elf uur gingen beiden ogenschijnlijk naar kool.

Ogenschijnlijk, want Raffles doofde het licht, maar kroop niet in bed.

Het was even na middernacht, toen hij de deur van zijn hut onhoorbaar opende, en door de gang sloop.

Voorzichtig speurde hij rond, of hij geen der stewards zag. Zonder dat men hem had gezien kwam hij aan dek, en kroop als een slang naar hut nummer 3, waarin Robinson sliep.

Raffles wilde namelijk proberen, of hij niet iets te weten kon komen, waaruit zou blijken, wie die Robinson eigenlijk was.

Hij opende met een eenvoudig loper-tje de deur van de hut, en sloop naar binnen.

Toen deed hij voorzichtig de deur achter zich dicht, en luisterde enige seconden naar de regelmatige ademhaling van de slapende.

Op hetzelfde ogenblik werd het schip hoog opgeheven door een geweldige roller, zodat het even slingerde.

Robinson ontwaakte, richtte zich op en met een onderdrukte kreet, toen hij zag, dat een vreemde zijn hut was binnengeslopen.

Raffles zag, dat slechts tegenwoordigheid van geest hem kon redden en nog voor de verraste man iets had kunnen zeggen, zei hij met vaste stem:

— Wel, Mr Robinson, ge schijnt heel vast te slapen, ondanks uw zeeziekte?

Deze draaide dadelijk het elektrische licht op en herkende toen de indringer.

— Kleed u aan, zei hij, ik ben gekomen om u te halen om...

Hij voleindigde de zin niet, maar dat behoefde ook niet.

Bleek van schrik leunde Robinson in de kussens en fluisterde:

— Dus toch.

Toen zag Raffles, hoe Robinson ineens met bevende hand onder zijn hoofdkussens tastte en een revolver te voorschijn haalde.

Reeds wilde Raffles op hem toespringen, om hem het wapen te ontrukken, toen hij tot zijn verbazing zag, dat Robinson de loop van de revolver tegen zijn slaap drukte.

Bliksemsnel sloeg Raffles hem het wapen uit de hand.

Nu begreep hij onmiddellijk, dat zich achter de naam Robinson geen detective, maar heel iemand anders verborg.

Met starende blik keek Robinson hem aan, en zei met hese stem:

— Wat geef ik nog om mijn leven, nu gij mij ontdekt hebt?

Raffles begreep dat Robinson hem voor een detective had aangezien.

— Kom aan, zei hij, niet zo somber, wij moeten samen eens praten.

Hij ging op de stoel naast het bed zitten en wachtte af wat de ander zou zeggen.

— Ik vermoedde al van het eerste ogenblik af, toen ik dit schip betrad, dat men mij hier zou arresteren, zei Robinson. Het was de stem van de duivel die mij overhaalde de kas te stelen en er mee te vluchten, zuchtte Robinson.

— Hoeveel hebt ge reeds van het geld gebruikt? vroeg Raffles.

— Op zijn hoogst vijfhonderd gulden, luidde het antwoord.

— Begin nu eerst eens met mij dat gestolen geld te geven, dan spaart ge

me de moeite van het zoeken. Waar is het?

— Daarginds in dat kleine handkoffertje.

Raffles nam het koffertje en opende het.

Het zat vol bankpapier.

— Laat ons eens gaan tellen, zei Raffles en meteen begon hij de pakjes uit te spreiden op het bed van Robinson.

Tegelijkertijd las hij op de strookjes, die om de stapeltjes banknoten zaten, dat het geld afkomstig was van een spaarkas, en dat het kapitaal dus was bijeengebracht door kleine lieden.

— Door het verlies van dit geld, zijn vele arme mensen ongelukkig geworden, zei Raffles, en ik geloof, dat het in het belang van de benadeelden is, dat zij het geld terugkrijgen, en dat gij achter slot en grendel gaat.

— Ach mijnheer, zei de ander, ik ben volkomen bereid, om al de gestolen gelden terug te geven, als men mij maar mijn vrijheid laat behouden. Ik wil dan trachten in Amerika een nieuw leven te beginnen.

Raffles deed de banknoten, die een waarde van ongeveer honderdduizend gulden vertegenwoordigden, weer in het koffertje, en zei:

— Ik zal u eens wat zeggen. Hier hebt ge nog duizend gulden; het overige geld zal ik in uw tegenwoordigheid inpakken, het pakket verzegelen en onder getuigen aan de kapitein van het schip overhandigen, opdat hij het aan de rechthebbenden kan terugzenden.

— Wilt gij dat doen en mij niet in hechtenis nemen?

— Neen, zei Raffles, daar zie ik van af, ik laat u lopen. Ga nu slapen en beter uw leven. Steel nooit van arme mensen.

Hij nam het handkoffertje met het geld, en verliet de hut.

Toen hij de zijne weer binnentrad, wachtte Brand hem daar op en keek hem vragend aan.

Raffles begon te lachen, opende het handkoffertje en liet Brand de banknoten zien. Toen zei hij tot de verbaasde jongeman.

— Dat is de inhoud van een koffer

van de door mij zo zeer gevreesde detective: een voortvluchtig kassier. Merkwaardig met welke mensen mijn beroep mij niet alzo samenbrengt. Maar dit keer is het geen voordeeltje voor

mij. Het geld moet, zodra wij in Amerika zijn aangekomen, naar Europa worden teruggezonden.

Daarna vertelde hij wat hem bij Robinson wedervaren was.

HOOFDSTUK II.

EEN WEDDENSCHAP OM TWEE MILJOEN

In het fraai ingerichte clubgebouw van de Player Club in het Grammercy-Park te New York zat een groot aantal leden, na afloop van het diner, in de bibliotheek bijeen, om daar, bij een kop koffie een sigaar of sigaret te roken.

De leden van deze club waren allen personen uit de eerste stand en zeer vermogend.

Op deze avond waren de gesprekken bijzonder levendig, daar de dagbladen gemeld hadden, dat de in Engeland zo berucht geworden lord Edward Lister, die onder de naam John Raffles naar Amerika was overgestoken, dit zelf de redacties had meegedeeld.

Mr George Bennet, een bekend journalist, zei tot de om hem heen zittende clubgenoten:

— Die man bezit een ongekende brutaliteit, maar ik twijfel er toch niet aan, heren, of deze Engelse lord, in aanmerking genomen de voortreffelijke inrichting van onze Amerikaanse speurdienst, het niet verder brengen zal dan dat hij enige jaren in onze grote strafgevangenis, de welbekende Sing Sing, zal moeten doorbrengen.

De toehoorders schenen deze mening niet geheel te delen. Men redeneerde over en weer, en juist op het ogenblik, dat op echt-Amerikaanse wijze weddenschappen werden aangegaan over het al of niet slagen van John Raffles, trad Whitney, een bekend renstal bezitter en miljonair de conversatiezaal binnen, vergezeld van een vreemdeling.

Mr Whitney stelde zijn metgezel, die een zeer voorname indruk maakte, voor

als zijn vriend Mr Green uit Schotland, die, daar hij een hartstochtelijk jager was, van plan was om met zijn gastheer geruime tijd te gaan jagen.

De clubleden zeiden, dat het hun aangenaam was met Mr Green kennis te maken, gaven hem de hand, terwijl het geen van allen in het hoofd opkwam om te vragen, wie deze Mr Green eigenlijk was, en waar hij woonde.

De introductie door de bekende miljonair maakte alle verdere vragen overbodig.

Al heel gauw wendde Mr Bennet zich tot Mr Whitney en vroeg:

— Hebt gij in de middagedities ook het opzienbarende bericht gelezen over het te verwachten bezoek van de Engelse gentlemandief, John Raffles? Het is het gesprek van de dag.

— Sure, antwoordde de gevraagde, ik las het bericht en ik moet eerlijk bekennen, dat het mij een groot genoegen zal zijn, kennis te maken met die geniale inbreker. Ik mag zulke dingen wel.

Mr Villard, de uitgever van de Evening Post, antwoordde hierop:

— Wij waren juist van plan enige weddenschappen af te sluiten over het al of niet slagen van deze Raffles. Ik beweerde, dat onze Amerikaanse detectives wel geen haartje slimmer zullen zijn dan hun collega's in Londen.

— Gij vergeet de alom bekende handigheid van onze detectives, hield Mr Bennet vol.

Nadat allen enige ogenblikken gezwegen hadden, vervolgde Mr Bennet:

— Ik zal mijn hele staf verslaggevers er op uitsturen en het zou mij heel erg verwonderen, als wij hem niet snaptten, als de detectives daartoe onbekwaam zouden blijken.

— Voordat er aan het werk wordt getogen, mogen wij toch wel weten, hoe hij er uitziet, meende Villard, en voorts dienen wij te weten, waar Raffles zich ophoudt. Ik voor mij ben er ook nog niet van overtuigd, dat men hem zal pakken.

— Ik voor mij, lachte Whitney, zou het inderdaad jammer vinden, als een eind werd gemaakt aan het werk van Raffles. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij nog zelden zo vermaakt heb als bij het lezen van zijn daden.

— Een mooie levensbeschouwing, mompelde Bennet, terwijl hij op de punt van zijn havana kauwde.

— En hoe denkt men bij u over Raffles? vroeg Mr Whitney nu aan Mr Green, ge komt immers uit Londen en zijt lid van de Windsor club.

Bij de naam Windsor club keken allen met belangstelling naar Mr Green, die zich totnogtoe wat op de achtergrond gehouden en gezwegen had.

De Windsor club was naar Engelse opvattingen de voornaamste der wereld, waartoe zelfs leden van het Koninklijk Huis en personen uit de hoogste aristocratie behoorden. De club telde zestig leden en toen men hier hoorde, dat Mr Green daarvan lid was, begrepen alle aanwezigen, dat zich achter deze naam een voornaam personage verborg.

— Wij denken er in de Windsor club net zo over als gij, Mr Whitney, zei Green. Wij interesseren ons biezonder voor de eigenaardige sport van deze man en wij hebben zelfs eens het genoegen gehad, hem op een avond plotseling in ons midden te zien.

— En hebt ge hem niet laten arresteren? vroeg Bennet verwonderd.

Mr Green begon te lachen.

— Dat was niet mogelijk, Mr Bennet, want wij hoorden pas, wie onze gast was, toen hij weg was.

— Een mooie gast, riep Bennet uit, hoeveel horloges en portefeuilles had hij meegenomen?

— Pardon, hij nam niets mee. Er werd die avond gecollecteerd voor de weduwen en wezen van omgekomen zeeleden en slechts daarvoor verscheen die Raffles in onze club.

— Die is goed, lachte Mr Bennet, hij is er dus later met de ingezamelde gelden vandoor gegaan?

Green keek Bennet enige ogenblikken scherp aan, en antwoordde:

— Ge vergist u, Mr Bennet. De verschillende clubleden tekenden gezamenlijk voor duizend pond en John Raffles overhandigde ons toen nog daarbij hetzelfde bedrag. Hij maakte ons gewoonweg beschaamd...

— En hoe werdt ge gewaar, dat het John Raffles was? vroeg Mr Villard.

— Heel eenvoudig, antwoordde Green, iedere gast schrijft zijn naam in een boek als hij onze club verlaat en als het u belang inboezemt, kunt ge de handtekening van deze gentleman inbreker in het register van de Windsor club vinden.

— Wel, beweerde Mr Bennet, de Engelse bodem moet hem dan toch wel wat heet onder de voeten zijn geworden. Laat ons hopen, dat zijn bezoek ons niet al te veel kost. Ik vind dat we nu lang genoeg over die Raffles hebben geredeneerd, laat ons nu eens een ander onderwerp aanroeren.

Stel u eens voor, Mr Whitney, dat ik voor de door mij in Spanje gekochte Murillo 40.000 dollar invoerrecht moest betalen. De waarde van het schilderij is op meer dan anderhalf miljoen getaxeerd.

Bij het horen van deze woorden, keek Green de spreker wederom een ogenblik strak aan. Het scheen wel alsof de woorden van de Amerikaan hem onaangenaam hadden getroffen, daar zij op bluffende toon werden gesproken, hetgeen trouwens geheel in overeenstemming was met het karakter van deze Amerikaan, met wie Mr Green een opvallend verschil maakte.

— Als die Murillo maar echt is, zei Mr Whitney, met het oog op de vele vervalsingen, die in de laatste tijd zijn voorgekomen...

— Neen, neen, viel Mr Bennet in, ik

heb het schilderij door de beste experts der wereld laten beoordelen en zij zijn het er allen over eens, dat het door mij gekochte schilderij een echte Murillo is. Behalve een kardinaal in Rome ben ik de enige, die in het bezit is van zo'n kostbare Murillo.

— Pardon, viel thans Mr Green in, terwijl een ironisch lachje langs zijn gelaat vloog, het spijt me, Mr Bennet, u te moeten meedelen, dat ook ik u een Murillo kan tonen, een schilderij, dat waarschijnlijk nog meer waard is dan het uwe.

Mr Bennet keek de gast enige ogenblikken verbluft aan. Toen begon hij te lachen en zei:

— Neem me niet kwalijk, Mr Green, dat ik lach om hetgeen ge zegt, maar dat klinkt zo ongelooflijk, dat ik, hoe zeer het mij ook spijt, aan de echtheid van uw schilderij moet twifelen.

Green stak een sigaret op, blies een paar rookwolkjes de lucht in en zei:

— Ge vergist u, Mr Bennet, de echtheid van de Murillo die ik bedoel, is door niemand in twijfel getrokken.

Zwijgend luisterden de aanwezigen naar deze woordenwisseling en daar het hier een zo beroemd schilder als Murillo betrof, was aller belangstelling groot.

— Ik weet, aldus ging Mr Green voort, dat het schilderij, dat gij bezit, het beroemde stuk is, dat algemeen bekend staat als het levenswerk van de artiest. Het is de zogenaamde Liefdadigheid van Thomas van Villenova en werd omstreeks 1672 gemaakt in opdracht van het Hospitaal de la Caridad in Sevilla, waar de schilder destijds verblijf hield. Ik erken, dat het een kostbaar stuk is, maar als ik u zeg, dat het schilderij, dat ik u zal tonen niets meer of minder is dan de beroemde Annunciatie, dan geloof ik, dat dat schilderij

het toch nog in kostbaarheid wint.

— Dat is onmogelijk, riep Mr Bennet uit, gewoonweg onmogelijk en ik durf te wedden om een miljoen dollars, dat die zogenaamde Murillo, die zoals ge zegt, meer waarde heeft dan de mijne slechts vervalst kan zijn.

Allen keken Mr Green vol verwachting aan. Wat zou hij doen?

Doodkalm deponeerde deze nu de as van zijn sigaret in een asbakje en zei:

— All right. Ik neem de weddenschap aan. Al de aanwezige heren roep ik tot getuige. Wij hebben nu de 24ste november. Tot dezelfde datum van volgend jaar heb ik dus de tijd om in dit clublokaal de bewuste Murillo te tonen. Ge houdt uw weddenschap, Mr Bennet?

— Sure, antwoordde deze, ik houd de weddenschap. Gij ook?

— Met genoegen, zei Mr Green, terwijl hij de weddenschap in een notitieboekje opschreef.

— Ik ken, zei Mr Bennet, die nog niet over het geval uitgepraat was, alle Engelse en Schotse kastelen en ik weet, dat daar nergens een Murillo te vinden is, die ook maar in de verste verte gelijk op het door u genoemde schilderij. Er zijn slechts een paar mindere werken van Murillo in omloop.

— Laat ons de uitslag aan de toekomst overlaten, Mr Bennet, zei Green, ik meen u stellig te kunnen verzekeren, en nog wel vandaag, dat ge de overeengekomen som van de weddenschap aan mij zult moeten uitbetalen.

— Dat is onmogelijk, riep Mr Bennet uit, die nu alle kalmte verloor, dat is onmogelijk, en ik ben er zozeer van overtuigd, dat ik zelfs twee miljoen in plaats van één wil verdedden.

Mr Green nam de verhoogde weddenschap aan.

Het ging dus om twee miljoen.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES ALS CONSTRUCTIETEKENAAR

Mr Green was, vergezeld van Mr Whitney in diens auto naar het Waldorf Astoria hotel gereden, waar hij enige appartementen gehuurd had.

De heren namen op de meest vriendschappelijke wijze afscheid van elkander en Green ging in de lift naar zijn kamers op de twintigste verdieping.

Daar wachtte hem een jongeman, die bij een schemerlamp zat te lezen.

Toen Green binnentrad stond hij op, en gaf Raffles alias Green een hand.

Nadat de binnengekomene zijn jas had uitgetrokken, ging hij naar de kamerdeur, deed deze op slot en er bovendien de knip op. Daarna ging hij naar de aangrenzende slaapkamer, draaide het elektrische licht op en doorzocht de kamer grondig en met handigheid.

Nadat hij zich ervan overtuigd had, dat er niemand was, luisterde hij aan de muren en zei toen tegen de ander:

— Je staat vlak bij de luchtverversing Charles. Ga eens weg. Die luchtkokers hebben de eigenschap, dat ze ieder woord over brengen. Laat ons naar de slaapkamer gaan.

Nauwelijks waren zij binnen of Charles Brand vroeg:

— Ben je geslaagd, Edward?

— Meer dan dat, antwoordde Raffles op gedempte toon. Het bewijs van lidmaatschap van de Windsor club, dat ik in de pels van de hertog van Rochester vond, heeft al schitterende resultaten opgeleverd. Mr Whitney, die ik, zoals je weet, geschreven heb, haalde mij zelf met zijn auto af en bracht mij naar de Player club. Hij en zijn vrienden houden mij daarom voor een Engelse hertog. Charles, ik verzeker je, dat deze Amerikaanse geldkoningen een slaafse eerbied koesteren voor alles wat aristocratisch is. Om kort te gaan, ik maakte in de Player club kennis met de grootste geldmagnaten van Amerika en ik hoop dat het mij zal lukken hun geldbuidels een beetje lichter te maken. Om te be-

ginnen heb ik vanavond al twee miljoen dollar verdiend. Een heel fatsoenlijk begin, vind je ook niet, Charles.

De jongeman die op hem had zitten wachten, was niemand anders dan Charles Brand, zijn trouwe helper, vriend en secretaris, die, nadat Raffles met de Amerikaanse miljonair was meegegaan, naar het Waldorf Astoria Hotel was gegaan en in die tijd hun kamers een beetje gezellig had gemaakt.

— Twee miljoen dollar? herhaalde Brand. Nog geen kleinigheid.

— Ik maakte van de gelegenheid gebruik. Mr Bennet, heeft een weddenschap aan mij verloren. Hij beweerde namelijk de enige bezitter te zijn van een Murillo ter waarde van anderhalf miljoen dollar en ik beweerde, dat ik hem een Murillo zou tonen, die minstens dezelfde waarde vertegenwoordigde.

Raffles begon te lachen en blies een paar rookkringetjes naar het plafond, terwijl Brand hem verbaasd aankeek.

— Ik begrijp er niets van, zei deze eindelijk. Sinds wanneer bezit jij een Murillo? Ik heb in je huis in de Cromwellstreet te Londen nooit zo'n schilderij gezien.

— Dat wil ik wel geloven, zei Raffles doodkalm, maar als ik nu geen Murillo bezit, dan zal ik over korte tijd er wél een hebben. Ik ben van plan naar Rome te gaan en de Murillo, die in het bezit van de kardinaal Gallidrinie is, voor enige tijd te lenen, om zodoende mijn weddenschap met Mr Bennet te winnen.

— Wat een plan. Het lijkt mij totaal onmogelijk, meende Brand te moeten opmerken.

— Kom, Charles, het is niet zo somber. Het is gewoonweg kinderspel. Het is eigenlijk beneden mijn waardigheid en om het zaakje een beetje aantrekkelijker te maken, zal ik hoofdinspecteur Baxter in Londen van mijn plan in kennis stellen. Dan heeft die tenminste

ook nog wat te doen.

— Ik vind het iets onmogelijks, herhaalde Brand. Het Vaticaan wordt zeer streng bewaakt. Hoe zou je zo'n groot schilderij ongezien kunnen meenemen?

— Laat dat maar aan mij over, Charles, zei Raffles. Help eens een handje, Charles. Hier dat ding moet onder de lamp staan.

— Wat ga je daar nu weer mee doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zal je wel zien, zei Raffles lachend, terwijl hij uit de aktentas, die hij had meegebracht een vel tekenpapier haalde.

Met punaises prikte hij dat vel papier op het tafeltje vast, nam vervolgens houtskool, zwart krijt en een stuk vlak-elastiek, benevens een tekenhaak, passer en een driehoek te voorschijn.

Brand begreep nu dat zijn vriend ging tekenen.

Nu was hij het wel gewoon, dat Raffles plotseling een ingeving kreeg en die dan ook meteen ten uitvoer bracht. Dit was nu ook het geval, dacht hij.

Raffles was weldra zo in een constructietekening verdiept, dat Brand geen woord meer uit hem kon krijgen.

Brand zag dat en begreep, dat hij niet beter kon doen dan zijn vriend in zijn tekenstudie met rust te laten.

Na een poosje drukte hij op een belknop, waarop een kelner verscheen, die hij twee koppen koffie bestelde met likeur. Toen het een en ander gebracht werd, staakte Raffles even zijn werk, waarvan Brand profiteerde om een blik te slaan op het tekenpapier.

Hij werd er niet veel wijzer door. Alleen zag hij, dat uit een hoeveelheid lijnen thans een figuur te voorschijn kwam, waarvan de vormen zich vaag begonnen af te tekenen.

Terwijl hij zijn koffie dronk wierp hij een vragende blik naar zijn vriend, maar deze zag dit niet of wilde het niet zien; in ieder geval Brand kreeg geen antwoord en enkele minuten daarna was Raffles weer ijverig aan het tekenen.

Nu en dan wierp Brand een blik op de langzaam vorderende tekening en toen hij dit nog eens deed, juist op

het ogenblik, dat de klok elf uur sloeg, slaakte hij een kreet van verrassing. De tekening was zo goed als gereed.

Met enkele krachtige lijnen had Raffles er de laatste hand aan gelegd en nu stond de figuur, die zich geleidelijk uit de schijnbaar verwarde lijnen had ontwikkeld, plotseling duidelijk en vrij scherp op het papier.

Raffles was zeer handig in de techniek en zou menig ingenieur een lesje hebben kunnen geven, maar ook was hij een groot artiest.

Hij speelde voortreffelijk piano en viool en had daarin een grote volmaaktheid bereikt. Hij tekende schitterend naar het levend model, maar wat nog verwonderlijker was, hij kon ook zijn ideeën en denkbeelden zodanig op papier zetten dat een ander datgene wat hij zich gedacht had duidelijk voor ogen kon stellen en daarnaar een copie vervaardigen.

Had hij, bij voorbeeld, over een nieuw soort machine gedacht, dan maakte hij daarvan een constructietekening, waarnaar een bekwame bankwerker eerst een model en vervolgens een goed werkende machine kon maken.

Met iets dergelijks was hij thans ook bezig geweest. Terwijl hij zijn plan op het papier had gezet, ging hij dat uitwerken en nu bleek datgene wat hij ontworpen had, niets anders te zijn dan een beeld, dat blijkbaar een of andere heilige moest voorstellen uit het tijdperk van Christus'omwandeling op aarde.

— Zie je nu wat 't is, Charles? vroeg hij aan Brand, die de tekening aandachtig bekeek.

— Als ik me niet vergis is het de afbeelding van een heilige, antwoordde Brand een weinig aarzelend, blijkbaar omdat hij dit resultaat voor een man als Raffles niet had verwacht.

— Precies, amice, zei Raffles, dat heb je goed gezien. Het is een tekening van een heilige en wel van een apostel, van de heilige Bartholomeus, wel te verstaan. Ik weet toevallig van mijn laatste bezoek aan Rome, dat de paus een grote verering voor die heilige koestert en nu wil ik een beeld laten maken van zilver

en dat Zijne Heiligheid cadeau doen.

Dit is het ontwerp voor dat beeld en dat ga ik morgen naar Tiffany, de bekende goudsmid van New York brengen. Hoe vindt je het?

— Het beeld is schitterend, maar op het ogenblik gaat mijn gehele belangstelling uit naar de vraag, waarom je dat geschenk aan de heilige Vader wilt aanbieden.

— Ja, amice, dat kan ik je eigenlijk nog niet vertellen, niet omdat ik je niet vertrouw, dat weet je wel beter, maar omdat ik het zelf nog niet goed weet. Ik heb een vaag plan in mijn hoofd. De tijd zal leren op welke wijze ik er gebruik van kan maken. Daar moet je tevreden mee zijn.

— Natuurlijk, Edward, zei Brand. Als je plannen nog niet vast staan, dan kan je ze me ook niet vertellen. Ik zal het bij gelegenheid wel horen, niet waar?

— Dat spreekt van zelf, Charles. Het

is al laat geworden en er is morgen nog veel meer voor mij te doen. Laten wij dus naar bed gaan.

De volgende ochtend gingen zij naar Tiffany en bestelden daar het beeld naar het ontwerp, dat de vorige avond gemaakt was. Het beeld zou niet massief en van binnen hol zijn, zonder voetstuk en twee meter hoog.

Raffles deelde Tiffany mede, dat de sluiting op de rug moest worden aangebracht, opdat men het beeld van binnen met aarde van de olijfberg zou kunnen vullen.

Tiffany was wel gewend, allerlei zonderlinge bestellingen te krijgen, vroeg niet verder en beloofde, het beeld voor achtduizend dollar binnen acht weken te kunnen afleveren.

Nog dezelfde ochtend verliet Raffles het Waldorf Astoria Hotel en vertrok met zijn vriend en secretaris naar het landgoed van Mr Whitney in Elmers Green.

HOOFDSTUK IV.

OVERLEG MET PINKERTON

Zoals te verwachten was, had 't persbericht, dat Raffles zelf aan de Amerikaanse bladen had gezonden, ook zijn weg gevonden naar de politie. Het was doorgegeven aan James Pinkerton, de chef van de geheime recherche in de Verenigde Staten en deze had onmiddellijk begrepen, dat het niet per sé als een mystificatie behoefde te worden opgevat. Hij had de Engelse bladen, die geregeld berichten brachten over de heldendaden van Raffles, getrouw bijgehouden en hij was er met hart en ziel van overtuigd, dat de Grote Onbekende werkelijk een buitengewoon man was, die men overal toe in staat kon achten.

Het gevolg was geweest, dat hij ernstig nagedacht had over hetgeen hij in deze kwestie moest doen.

Na enig beraad had hij Fred Gordon en Oscar Wagner bij zich ontboden en met deze detectives beraadslaagd hoe

men Raffles op het spoor kon komen als deze in Amerika voet aan wal had gezet.

Fred Gordon, een Engelsman van origine en ongeveer vijftig jaar oud, had rustig geluisterd naar alles, wat zijn chef hem mededeelde.

Toen Pinkerton hun alles had medegedeeld, schraapte Gordon zich eens de keel en zei toen:

— Nadat ik het bericht had gelezen, maakte ik mezelf een plannetje. Voor ik hierheen kwam, ben ik eens naar de bureaus gegaan van de Bremer Lloyd en van andere stoomvaartmaatschappijen en daar heb ik de passagierslijsten nagezien en gelet op het signalement van een of ander persoon, dat overeenkwam met dat, wat wij van John Raffles hebben. Toen viel mij op, dat met de boot van de Holland-Amerika lijn voor vier dagen een passagier is aangekomen, een zekere Mr Green.

— Op welke verdenking?

— Geen enkele. Mijn instinct van detective zei me alleen, dat wij dat heerschappij in het oog moesten houden. Ik heb naar hem geïnformeerd en ben te weten gekomen, dat hij zijn intrek heeft genomen in het Waldorf Astoria Hotel en daar op de twintigste verdieping enige appartementen heeft gehuurd. Ik ging naar het hotel en vroeg Mr Green te spreken.

Juist toen ik bij hem zou worden toegelaten, kwam Mr Green in de lift naar beneden met Mr Whitney.

Deze miljonair schijnt met Mr Green op heel intieme voet te staan, want ik zag het tweetal al heel spoedig samen het hotel verlaten en in een auto stappen.

Ik heb die Mr Green voorlopig onder strenge bewaking gesteld en hoop morgen al te weten of ik mij al dan niet vergist heb.

— Je hebt je natuurlijk vergist, lachte Pinkerton.

— Best mogelijk, zei Fred Gordon op min of meer gekrenkte toon. Geen mens is onfeilbaar.

De telefoon ging en Pinkerton nam de hoorn op.

Toen het gesprek was afgelopen, wendde hij zich tot Gordon en zei:

— Ik krijg daar juist bericht, Gordon, dat ge u inderdaad vergist hebt. Onze agent in de Player club deelt mij mede, dat naar alle waarschijnlijkheid de hertog van Rochester, die, zoals ge weet nog aan het Engelse koninklijk huis verwant is, onder het pseudoniem Mr Green te New York vertoeft en vergezeld van Mr Whitney de Player club heeft bezocht. Die Mr Green is in Londen lid van de Windsor club en zal met Mr Whitney en nog enige geldmagnaten op jacht gaan.

— Wel dan heb ik mij vergist, zei Gordon. In ieder geval had ik het toch niet zo ver mis, toen ik achter die Mr Green een bijzondere persoonlijkheid vermoedde.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt.

Een politie-agent trad even daarna binnen en deelde mede, dat in de wacht-

kamer een detective van de Parijse politie, Alfred Tancred genaamd, wachtte, die de chef dringend wenste te spreken.

— Laat hem binnen komen, zei Pinkerton en even later trad de Franse detective binnen.

De Fransman haalde onmiddellijk uit zijn zak een couvert te voorschijn en reikte dit Pinkerton over.

Deze opende de enveloppe, nam er een papier uit, afkomstig van het hoofdbureau der Parijse recherche, waarin vermeld stond, dat Tancred speciaal belast was met de opsporing van John Raffles in New York.

Nadat Pinkerton het gelezen had, gaf hij het stuk terug en zei:

— Wij waren juist over hetzelfde geval aan het praten en waren het er over eens, dat wij voor alles moeten weten, of Raffles al hier of op weg hierheen is. Wij moeten tot elke prijs verhoeden, dat hij met ons hetzelfde spelletje speelt als met onze collega's van Scotland Yard in Londen.

— Wij hebben met een gewiekst persoon te doen, zei de Parijse detective, en ik hoop, dat we meer sukses zullen hebben dan Scotland Yard.

— Ik voor mij, beweerde Gordon, heb het gevoel, dat wij ons net zo onsterfelijk zullen blameren als zij, want mijn eerste poging om Raffles hier uit te vinden is op niets uitgelopen. En als een zaak in het begin al misloopt, dan weet ik uit ondervinding, dat er hoegenaamd niets van terecht komt.

— Bemoei je dan maar niet verder met deze zaak, Gordon, en besteed jij je krachten aan die bankroof in Chicago, dan zal ik mij met Wagner wijden aan de zaak Raffles.

Gordon lachte even ironisch. Die Wagner, een onbeduidend man, was de beschermeling van zijn chef. Hij had tot nog toe niet het minste bewijs gegeven van enige handigheid en nog geen enkele misdadiger was door hem gesnapt.

Pinkerton scheen van een andere mening te zijn.

Nooit beweerde Wagner iets origineels en alles, wat hij zei, was het naklappen als een ekster van Pinkerton's

woorden.

Gordon stond op, nam zijn hoed en zei:

— Goeden avond. Het beste met de jacht op Raffles. Ik vertrek vandaag nog naar Chicago.

— Goede reis, riep Pinkerton hem na.

Zodra Gordon de kamer had verlaten, was het, alsof een pak van Wagner's hart was gevallen.

Hij wreef zich de handen en zei:

— Wij zullen die Raffles wel te pakken krijgen.

— Dat zou ik ook menen, antwoordde Pinkerton, ik zelf zal mij speciaal met de leiding van zijn opsporing belasten. Jij kunt intussen naar het Waldorf Astoria Hotel gaan en daar als particulier detective de gangen van Green nagaan. Let er op, dat het incognito van die man streng gehandhaafd wordt.

Wagner stond op, groette zijn chef, boog voor de Franse detective en verliet het bureau.

Pinkerton vroeg nu de Fransman:

— Volgt gij misschien al enig spoor?

Tancred scheen deze vraag te hebben verwacht, want hij keek, vóór te antwoorden het bureau rond, om te zien of zij alleen waren, schoof daarna zijn stoel wat dichterbij de lessenaar van de Amerikaan en fluisterde:

— Dat doe ik zeker, Mr Pinkerton. Zodra ik zekerheid had, dat Raffles naar Amerika was overgestoken, heb ik mijn ogen goed de kost gegeven. Ik weet genoeg van die man om niets te verzuimen, wat maar met enige mogelijkheid tot zijn ontdekking zou kunnen leiden. De brieven, die door de redactie-bureaus hier te lande zijn ontvangen, zijn afgestempeld te Boulogne sur Mer. Dit was voor mij een aanwijzing, dat Raffles omstreeks dezelfde tijd vertrokken was. Hij is vast en zeker niet met een Franse boot overgestoken. Raffles is een volbloed Engelsman en ik zou mij al heel sterk in zijn mentaliteit moeten vergissen, als hij zich niet op een Engelse boot heeft ingescheept.

Wij weten maar al te goed, dat Raffles als elke Engelsman zeer veel hecht aan een goede maaltijd. Zij zweren bij

de Engelse keuken. Die afstempeling uit een Franse haven is dus niets anders geweest dan een poging tot misleiding en het is voor mij net zo goed, alsof er een Engels postmerk op de brieven stond.

Pinkerton had aandachtig geluisterd en scheen wel iets voor de teorieën van de Fransman te voelen, hij knikte ten minste nadenkend met het hoofd en verzocht zijn bezoeker voort te gaan.

— Toen dit bij mij vast stond, aldus ging Tancred voort, heb ik mij zelf een gedragslijn voorgeschreven en daarvan wil ik met uw goedvinden nu ook niet meer afwijken. Ik besloot alle passagiers van Engelse boten nauwgezet gade te slaan. Reeds dadelijk had ik geluk.

Op de Aquitania van de Cunard lijn reisden twee passagiers, die, toen zij voet aan wal zetten, onmiddellijk mijn aandacht trokken, omdat de een een zeker slanke gestalte had en grijze ogen, die zoals gij weet ook aan Raffles worden toegeschreven. Ik volgde het tweetal naar hun hotel en bleef de wacht houden voor het gebouw, dat zij spoedig uit zouden gaan. Mijn hoop ging in vervulling, want opeens gingen de draaideuren wentelen en kwamen twee heren te voorschijn, die echter niet in het minst geleken op het tweetal, dat ik opwachtte. Onwillekeurig keek ik ze na en toen viel mij op, dat de gestalte van een hunner op de rug gezien precies dezelfde was als van de reiziger, die ik verdacht.

Deze echter had een grijze baard en knevel en die ik bedoelde was glad geschoren.

Ik dacht er onmiddellijk aan, dat Raffles natuurlijk wel eens gebruik zou maken van vermommingen en volgde hen. Ik liep ze voorbij en toen kreeg ik aanstonds de zekerheid dat hij zich had vermomd.

Pinkerton kreeg onder dit verhaal hoe langer hoe meer respect voor de speurzin van zijn Franse collega en toen deze zo ver met zijn verhaal gevorderd was, sloeg hij met de vlakke hand op tafel, stond op en riep uit:

— Prachtig, Monsieur Tancred.

Schitterend. Dat is hij natuurlijk. En nu komt ge me zeker vertellen, dat ge hem wilt gaan arresteren.

— Dat is helaas, onmogelijk, zei Tancred, want toen ik naar het hotel terugkeerde, vernam ik daar, dat de bedoelde vreemdeling alleen even binnen was geweest om naar iemand te informeren, die hij verwachtte daar te zullen aantreffen, maar niet van plan was om te blijven logeren.

Het speet me natuurlijk verschrikkelijk, dat ik het tweetal niet verder gevolgd was op hun tocht door New York, want het is nu natuurlijk onmogelijk om hen in deze grote stad terug te vinden. We behoeven echter de moed niet op te geven, daar ik zijn signalement goed heb onthouden, zodat we met uw hulp er misschien nog in zullen slagen het tweetal te achterhalen.

— Hoe luidt het signalement? vroeg Pinkerton.

Tancred haalde een notitieboekje uit zijn zak, scheurde daar een blad uit en overhandigde dit aan de Amerikaanse politieman.

Deze las:

— Grootte 1,75 tot 1,79 meter, grijze snor, korte, grijze bakkebaardjes, staalgrijze ogen.

Dat klopt niet met het signalement

uit Londen, zei Pinkerton.

— Dat kan wel zijn. Geen van onze collega's in Londen heeft Raffles ooit van zo nabij gezien, dat de kleur van zijn ogen duidelijk kon worden vastgesteld. Dat signalement uit Londen is dus niet veel waard. Bovendien moet er natuurlijk rekening mede worden gehouden dat die knevel en die bakkebaardjes vals zijn en dat hij wellicht een gladgeschoren gezicht heeft, hetgeen hem veel jonger zou maken. Het enige waar wij met zekerheid op af kunnen gaan is zijn lange gestalte en de kleur van zijn ogen.

Het baat natuurlijk niet of ik hem al beschrijf, zoals ik hem gezien heb, toen hij van de boot kwam, want het is niet waarschijnlijk, dat hij zich zonder vermomming zal durven vertonen. Dus moeten wij dat de detectives meedelen.

— Gij kunt wel gelijk hebben, Mr Tancred, zei Pinkerton. Laat ons nu eens overleggen hoe wij die Oxford kunnen uitvinden.

Het tweetal bleef tot laat in de avond in conferentie bijeen en het resultaat was, dat Pinkerton een stuk of twintig detectives 's ochtends vroeg er reeds op uitstuurde om op Raffles jacht te maken.

HOOFDSTUK V.

DE DIEFSTAL VAN DE SMARAGDEN

De volgende ochtend bracht de New York Herald een sensatiebericht onder het opschrift:

Een weddenschap om twee miljoen dollar.

Onder de velen, die dit bericht lazen, behoorde ook Mr Oxford, de man, die, nadat hij van de boot was gegaan zo nauwlettend was gadeslagen door Tancred.

Toen Mr Oxford het bericht over de weddenschap had gelezen, riep hij de jongeman, die zich in zijn hotelkamer bevond, bij zich, en zei:

— Kijk eens, Sullivan, wat denkt gij

van die weddenschap? Zou dat misschien een truc van Raffles zijn?

Sullivan las het bericht, en zei:

— Dat is niet onmogelijk, hoofdinspecteur. Daar kon Raffles wel eens achter zitten.

— Noem die naam niet zo luid, fluisterde Baxter, die onder de naam Oxford zijn intrek in het boarding house had genomen.

— Laat er ons dan dadelijk werk van maken, Sullivan, om de identiteit van die Mr Green vast te stellen. Maar eerst zullen we volgens afspraak een telegram zenden om te informeren of

er op Scotland Yard ook iets nieuws omtrent Raffles bekend is.

Beiden namen hun hoeden en jassen en verlieten het pension.

Toen zij op straat kwamen en een taxi namen om naar het telegraafkantoor te rijden, bemerkten zij niet, dat uit een portiek aan de overzijde twee mannen kwamen, die ook een taxi namen en hen volgden.

Het waren twee beambten van de New Yorkse politie, Harrison en Smith genaamd.

Het was hun gelukt aan de hand van het signalement, dat Tancred van Mr Oxford had gegeven, diens verblijfplaats uit te vinden.

Zij volgden de twee Engelsen en kwamen een paar minuten na dezen in het telegraafkantoor.

Geheel onopgemerkt naderde een hunner de lessenaar, waaraan Baxter stond en het telegram naar Londen schreef.

Mr ROBINSON,

LONDEN, Strand 16

Telegrafeer omme gaande naar New York, boardinghouse Lemke, 42ste street 4, indien nieuws omtrent Raffles. Oxford.

Het gelukte Smith, hoezeer hij zich ook inspande, niet de inhoud van dit telegram geheel te lezen.

Maar de grote letters van Baxter maakten het hem wel mogelijk de namen Raffles en Oxford onderaan te onderscheiden.

Haastig ging hij naar Harrison, die voor de deur wachtte en deelde deze in fluistertoon mede, wat hij zoëven had ontdekt.

— Wij vergisten ons dus niet, zei hij, wij hebben de man; 't is Raffles, en ik zal dadelijk naar de directeur van het telegraafkantoor gaan en een afschrift van het telegram vragen. Blijf jij intussen hier wachten om te zien welke kant de twee mannen inslaan, als zij intussen 't kantoor mochten verlaten.

Smith verdween en haastte zich naar de directeur van het telegraafkantoor. Toen Baxter uit het gebouw kwam,

om verder het spoor van Green te volgen, had de Amerikaanse detective al een afschrift van het telegram in handen en verliet een paar minuten later eveneens het gebouw.

Hij ging naar het hoofdbureau om daar van zijn collega nadere bijzonderheden te horen.

Intussen was zijn collega Mr Oxford en diens begeleider nagegaan en had tegelijk met hen het Waldorf Astoria Hotel bereikt.

Dit was, naar de kranten hadden gemeld, de verblijfplaats van Mr Green, die de weddenschap met Bennet had aangegaan.

Toen Oxford door een flinke fooi de portier van het hotel aan het spreken had gekregen, deelde deze hem mede, dat Mr Green twee uur geleden het hotel verlaten had.

Ontevreden met het resultaat van zijn nasporingen ging Baxter met Sullivan naar het boardinghouse terug, om daar op het bericht uit Londen te wachten.

Dicht bij het huis stonden wederom in een deurportiek de twee detectives.

Om samen het geld te krijgen, dat was uitgelooft, zonder het met anderen te moeten delen, hadden zij geen hunner collega's meegedeeld, waar Oxford, die zij voor Raffles aanzagen, verblijf hield.

Nog voor de avond ontving Oxford een telegram uit Londen, waarin hem werd meegedeeld, dat men daar geen nadere berichten omtrent Raffles had, maar dat deze zich ongetwijfeld in New York moest ophouden.

Raffles, die dus van alle kanten gezocht werd, zat intussen als Mr Green veilig en wel in het fraaie huis van Mr Whitney en was na enige uren reeds de verklaarde lieveling der dames.

Voor al viel hij bijzonder in de smaak van Mrs Hopson, de oude schatrijke weduwe van een groothandelaar die destijds te Chicago zijn fortuin had gemaakt.

Deze dame, bekend om haar ijdelheid, droeg een kostbaar halssnoer van smaragden, dat eens in het bezit was geweest van een Indisch vorst.

Het waren stenen van fabelachtige schoonheid en Brand, die zag, dat Raffles in druk gesprek was met de dame, doorzag terstond de bedoelingen van zijn vriend en begreep, dat diens grootste oplettenheid het kostbare sieraad van Mrs Hopson gold.

Raffles had vernomen, dat de overleden echtgenoot dezer dame een grote conservenfabriek had gehad.

Terstond herinnerde Raffles zich, dat in het Engelse leger een aantal soldaten gedurende de oorlog op vreemde wijze waren gestorven. Later bleek, dat zij vergiftigd waren, door het gebruik van bedorven Amerikaans geconserveerd vlees.

Raffles vroeg gedurende hun gesprek aan Mrs Hopson of haar overleden echtgenoot ook aan het Engelse leger had geleverd.

— Zeker, Mr Green, zei de dame, mijn man heeft destijds een onderscheiding gekregen als leverancier van het leger.

— Zo... zo... stamelde Raffles, terwijl hij de smaragden, die de dame droeg taxeerde.

— Zijn die smaragden, die gij daar draagt, wel eens getaxeerd, Mrs Hopson?

— Die zijn bijna onbetaalbaar, luidde het antwoord. Mr Elkins, de bekende juwelier heeft ze op vier miljoen dollar getaxeerd.

— Een prachtig sieraad, zei Raffles bewonderend en berekende bij zichzelf, hoeveel bussen bedorven vlees er niet aan de man moesten zijn gebracht om zo'n kostbaar stuk te kunnen kopen.

Met het geld, dat die stenen zouden opbrengen, kon hij de zorgen van veel weduwen en wezen verlichten.

Met een charmante glimlach boog Raffles zich over naar Mrs Hopson en vroeg:

— Hoe komt het mevrouw, dat ge nog steeds de weduwesluijer draagt?

— Och, wat zal ik u zeggen? antwoordde de weduwe. Mijn man verdiende om en om 800.000 dollar per jaar. De mannen, die totnogtoe naar mijn hand dongen, hadden zo'n groot inkomen niet, en daarom sloeg ik hun aan-

zoeken af.

Hoeveel bedraagt uw inkomen, Mr Green? vroeg Mrs Hopson met een veelzeggende blik uit haar kalfsogen.

Raffles zei onverschillig:

— In het laatste jaar bedroeg mijn inkomen veertien miljoen dollar.

Mrs Hopson keek hem sprakeloos aan en was pas in staat na enige seconden te antwoorden:

— Gij, gij maakt toch geen grapje?

— Volstrekt niet, Mrs Hopson, zei Raffles met een stalen gezicht.

— Mr Green, weet ge wel, dat ge verrukkelijk zijt? lispelde Mrs Hopson.

— In welk opzicht, Mrs Hopson? vroeg Raffles, die zich van den domme hield.

— O, zo verrukkelijk kalm en flegmatiek. Ik heb er altijd naar verlangd zo iemand te leren kennen. Apropos, mijn vermogen bedraagt ongeveer tachtig miljoen dollar en ik heb bovendien nog uitgestrekte bezittingen. Ik kan weliswaar niet concurreren met Whitney en Vanderbilt, maar als ik een man van kapitaal trouw, zouden wij Rockefeller nog voorbij kunnen streven, voegde Mrs Hopson er ten slotte onomwonden aan toe.

— Als ik u daarbij soms kan helpen, Mrs Hopson, zei Raffles, zeg u dan maar op welke manier.

— Gij kunt mij gelukkig maken, Mr Green, fluisterde zij sentimenteel.

Dit was het eerste gesprek, dat Raffles met de rijke malloot had en hij zorgde er voor de zaak warm te houden. Hij verzuimde geen enkele gelegenheid om met haar een praatje te maken en daar hij zag, dat zij zijn flegma bewonderde, deed hij zijn best om onder alle omstandigheden doodkalm te blijven, hetgeen haar bewondering voor hem nog deed toenemen.

Terwijl het gewone leven op de grote Amerikaanse buitenplaats genoeglijk voortrolde, had Raffles goed rond gekeken en niet alleen gelet op de verliefde weduwe, naar wier bijzijn, hij niet in het minst, maar naar wier kostbaarheden hij des te meer verlangde. Hij had ook gelet op andere dingen en natuurlijk reeds lang gezien, dat hij voort-

durend door een man werd gevolgd.

In het begin had hem dit een weinig verontrust, maar door onderzoek was hij te weten gekomen, dat het volgen van deze man een speciale attentie was van het recherche-bureau te New York, die hem aanzag voor de hertog van Rochester en een detective de zorg voor zijn leven had opgedragen.

Raffles echter was van dergelijke zaken niet gediend, maar daar hij weldra inzag, dat die detective Wagner genaamd, zeker het buskruit niet had uitgevonden, liet hij die man kalm zijn gang gaan.

Op zekere avond gingen Raffles en Brand wandelen in het park, dat tot het landgoed van Mr Whitney behoorde. Raffles vertelde zijn vriend dat hij van plan was, de smaragden van Mrs Hopson buit te maken en het geld, dat zij zouden opbrengen, te besteden voor de nagelaten betrekkingen van hen, die destijds na het gebruik van het bedorven vlees waren gestorven.

Raffles had tot dat doel een plannetje opgemaakt, dat hij Brand tot in bijzonderheden mededeelde. Geruime tijd liepen zij met elkaar te fluisteren en toen hij eindelijk gereed was, keerde Brand zich om en verdween in het struikgewas, terwijl Raffles vlug naar het grote terras van de villa ging, waar de gasten aan de theetafel zaten.

Met een buiging naderde hij Mrs Hopson en zei:

— Het is zo'n mooie avond, Mrs Hopson, voelt ge geen lust om wat met me te gaan wandelen in het park?

Mrs Hopson, die al haar sieraden droeg, was hiertoe dadelijk bereid.

— O ja... heerlijk... riep zij en nam zijn arm.

Toen hij met Mrs Hopson het park in ging, legde Raffles het zo aan, dat zijn dame langs het struikgewas moest gaan, waarin de detective verborgen zat, die hem moest bewaken.

Mrs Hopson kletste aan één stuk door over verscheidene dames kennissen, waarvan zij allerlei schandaaltjes wist te vertellen.

Speciaal weidde zij uit over de dochter van de koperkoning Blatt, die er een

paar weken geleden met de chauffeur vandoor was gegaan.

Intussen was het tweetal het struikgewas genaderd en opeens riep Raffles terwijl hij zijn dame bij de arm greep:

— Is daar iemand?

Een gekraak van takken volgde en het volgende ogenblik kwam een man te voorschijn, die wegsnelde, zo hard zijn benen het toelieten.

— Blijf staan of ik schiet, riep Raffles en haalde met de grootste kalmte een revolver voor de dag.

Mrs Hopson beefde over al haar ledematen en keek met starre ogen naar het struikgewas.

Plotseling week dit opnieuw en een donkere schaduw sprong te voorschijn, die als een tijger Mrs Hopson naar de keel vloog.

Dat was te veel voor het goede mens en zij viel volgens alle regelen der kunst flauw.

Raffles boog zich voorover en fluisterde:

— Goed gedaan, Charles. Ga nu onopgemerkt naar huis terug.

Hij boog zich vervolgens over Mrs Hopson, maakte het collier met smaragden voorzichtig los en liet het in zijn zak glijden.

Het duurde enige ogenblikken voor Mrs Hopson weer bij kwam.

— Wees kalm, fluisterde hij, de dief is gevlucht.

Zij leunde zwaar tegen haar begeleider aan, zodat Raffles haar bijna naar het terras moest terug dragen.

Uitgeput zonk zij daar in een stoel neer en begon te huilen en te snikken.

Raffles vertelde wat er gebeurd was en hoe de dief was ontvlucht.

— Waar is uw collier? vroeg Mrs Whitney, eensklaps.

— Mijn collier?

Met bevende handen greep Mrs Hopson naar haar hals.

— Het halssnoer is verdwenen, gestolen ongetwijfeld, riep Raffles verschrikt uit, het is de dief gelukt, Mrs Hopson het kostbare stuk te ontrukken.

Hij vertelde nog eens precies hoe alles zich toegedragen had.

Mr Whitney liet zijn ganse dienstpersoneel terstond het gehele park doorzoeken, maar van de dief was niets meer te ontdekken; alleen vonden de bedienden bij de uitgang van het park een hoed, waarin de naam stond: Oscar Wagner.

Mr Whitney nam de hoed en zei:
— Ik zal dadelijk morgen het hoofdbureau van politie hiervan in kennis stellen. Die Oscar Wagner is ongetwijfeld de dief en het zal de recherche geen moeite kosten die man te vinden.

HOOFDSTUK VI.

DE MAN ZONDER HOED

De volgende ochtend brachten de kranten als laatste nieuws het bericht over de roof der smaragden van Mrs Hopson.

De New York Herald sprak als haar mening uit, dat de diefstal van het kostbare sieraad waarschijnlijk op rekening van Raffles moest worden geschreven, die zich, naar van verschillende kanten werd vernomen in Amerika bevond.

Dit krantenartikel bracht de politie te New York in grote opschudding, evenals inspecteur Baxter, alias Oxford.

— Raffles is hier ook aan het werk getogen, zei hij tot Sullivan. Hij heeft alweer een streek uitgehaald.

Sullivan las het artikel nog eens over, en ook hij kwam tot de overtuiging dat het inderdaad niemand anders dan Raffles kon zijn, die zich in het park had verborgen en van Mrs Hopson de kostbare smaragden had gestolen.

Beiden begaven zich nu dadelijk op weg naar Elmers Green, naar de villa van Mr Whitney en merkten natuurlijk niet op, dat zij door de twee detectives Harrison en Smith werden gevolgd.

Tegelijkertijd was ook Pinkerton met monsieur Tancred op weg getogen naar de villa en kwam daar een uur vroeger aan dan Baxter.

Diezelfde ochtend waren Mr Whitney met Mr Green en een aantal andere gasten op jacht gegaan.

Daar men van plan was enige maanden weg te blijven, had Raffles zijn vriend Charles Brand de opdracht gegeven om met een deel van hun bagage naar New York terug te keren en daar in het Cliftonhotel, onder de naam van

Schulz, intrek te nemen en te wachten op zijn terugkeer.

In een der koffers had Brand de smaragden van Mrs Hopson gepakt en meegenomen.

Toen Pinkerton en Tancred tegen elf uur in Elmers Green aankwamen en zich bij de villa aanmeldden, waren Mr Whitney en zijn gasten reeds lang vertrokken.

Mrs Hopson ontving de twee heren en deed hen een omstandig verhaal van het gebeurde, waarbij zij nog wat bij fantaseerde; zij vertelde hen, hoe een man uit het struikgewas op haar en Mr Green was toegesprongen. De dief had haar cavalier met een vuistslag neergeveld. Haar had hij bijna geworgd en toen de smaragden ontroofd.

Pinkerton verzocht haar, hem het struikgewas te wijzen om nog sporen van de aanslag te kunnen ontdekken. Zij was hiertoe dadelijk bereid en vertelde ook nog, dat de aanrander tijdens de worsteling zijn hoed verloren had.

— Dat is van groot belang, meende Pinkerton met een gewichtig gezicht; waar is de hoed?

— Die heeft Mr Whitney meegenomen, luidde het antwoord.

— Kan ik Mr Whitney dan onmiddellijk spreken? vroeg Pinkerton.

— Ik zal hem dadelijk laten roepen, antwoordde Mrs Hopson.

Op haar bellen verscheen een bediende, die vertelde, dat Mr Whitney 's morgens vroeg met een aantal gasten op jacht was gegaan en voorlopig niet zou terugkeren.

— Kunt gij ons dan misschien ook

helpen? vroeg Pinkerton aan de bediende; weet ge ook waar de hoed is, die de dief heeft verloren?

— Die heeft Mr Whitney ergens weggesloten, ik weet niet waar, gaf de knecht ten antwoord.

Dat was een grote teleurstelling voor de twee politiemannen, maar zij gaven de moed niet op.

— Kunt ge ons ook zeggen, hoe wij Mr Whitney kunnen bereiken? vroeg Tancred.

— Neen, mijnheer, luidde het antwoord. Mr Whitney gaat meestal in afgelegen streken op jacht en niemand van ons weet, waar hij heengaat.

— Heeft Mr Whitney gezegd, wanneer hij terugkomt?

— Ook daarvan kan ik u niets zeggen. Gewoonlijk blijft het gezelschap enige maanden weg.

— Dank je wel, vriend, zei Pinkerton, en wendde zich tot Mrs Hopson.

— Wilt u zo goed zijn, ons nu naar het park te vergezellen?

De dame ging met de twee heren naar het park.

Bij het struikgewas lieten zij zich toen nog eens de toedracht van het gebeurde vertellen en wederom fantaseerde Mrs Hopson er lustig op los.

De politiemannen gingen toen de sporen na van de vluchteling, die nog duidelijk zichtbaar waren in de weke bodem.

— Dat is niet de afdruk van de schoen van een gentleman, zei Tancred en wees op een spoor op de grond.

Mr Pinkerton bekeek het spoor ook en volgde het enige meters ver; ook hij kwam tot de overtuiging, dat hier een heel gewoon man aan het werk was geweest.

— De vluchteling moet volgens mijn idee een vreemdeling zijn, beweerde Tancred.

— Hoezo? informeerde Pinkerton.

— Omdat de zolen van de vluchteling met spijkers beslagen zijn, juist als de militaire schoenen van een Duits of Engels soldaat. Maar de Engelse soldatenschoen heeft een heel andere vorm. Deze hier moet een Duitser of Oostenrijker zijn en wel iemand, die nog niet lang in het land is, want hij draagt

nog de meegebrachte schoenen. Willen we het spoor verder volgen?

De twee politiemannen besloten hun onderzoek voort te zetten, namen van Mrs Hopson afscheid en verdwenen toen in het park.

In een grote kring leidden de sporen om een landhuis naar een rotsachtige plek en slechts met grote moeite konden zij op de harde bodem nog hier en daar enkele sporen vinden. Eindelijk voerden de voetindrukken naar het landgoed van Mr Whitney terug.

Toen de detectives dit zagen, besloten zij de villa nog eens te doorzoeken.

Bijna vijf uur waren zij aan het werk geweest en in die tijd waren ook Baxter en Sullivan in de villa aangekomen en ook zij hadden zich bij Mrs Hopson laten aandienen.

Maar deze dame was door het bezoek van de eerste detectives zeer vermoeid en liet Mr Oxford weten, dat zij geen bezoek meer kon ontvangen.

Baxter had zich bij de bediende als dagbladverslaggever voorgedaan, maar het lukte hem niet de bediende uit te horen, daar deze bevel had gekregen om niemand enige inlichtingen omtrent Mr Green te geven.

Onverrichterzake moesten Baxter en Sullivan dus naar New York terugkeren, waarbij zij wederom gevolgd werden door de detectives Harrison en Smith, die er geen vermoeden van hadden, dat hun chef Pinkerton zelf te Elmers Green aanwezig was.

Op hetzelfde ogenblik, dat de twee mannen in de trein naar New York wilden stappen, kwam een man zonder hoed het perron op en stapte in dezelfde coupé als waarin zij hadden plaats genomen. De man was, zoals duidelijk bleek, nogal opgewonden en de twee politiemannen zagen dadelijk, dat hij een vals baardje droeg.

De detectives vermoedden natuurlijk een misdadiger voor zich te hebben en begonnen een gesprek met hem.

De man was wantrouwend en niet erg spraakzaam, maar eindelijk zei Harrison:

— Zeg eens, neem je valse baard af, of plak deze wat beter vast.

Verschrikt keek de aangesprokene de detective aan, begon toen met een brede grijns te lachen en antwoordde:

— Herken je me niet? Is mijn vermomming niet goed?

De twee mannen begonnen nu ook hartelijk te lachen. Zij herkenden hun collega Oscar Wagner en gaven hem de hand.

Wagner was er trots op, niet dadelijk door hen herkend te zijn.

— Waar kom jij vandaan? vroegen ze hem tegelijk.

— Ik was hier met een speciale opdracht en ga nu naar New York terug, antwoordde Wagner.

— Zonder hoed vroeg Smith.

— Die heb ik onderweg verloren, Maar wat doen jullie hier?

De twee detectives wisselden een blik van verstandhouding. Hun collega mocht niet weten dat zij jacht maakten op Raffles. Zij waren niet van plan de beloning die uitgelooft was met Wagner te delen en bovendien kon deze onhandige man de hele zaak bederven.

— Ik heb hier in de buurt een hoenderpark bezocht, wat ik kopen wil, zei Harrison waarna Wagner een heel verhaal kreeg te horen over de voordelen van een hoenderpark.

Toen zij te New York aankwamen, zorgden zij er voor, dat zij Wagner in de drukte kwijt raakten en volgden opnieuw Oxford en diens begeleider, die naar hun boardinghouse terugkeerden.

Intussen hadden Pinkerton en Tancred in Elmers Green alles gedaan wat zij konden en besloten ook naar New York terug te keren.

Op weg naar het station hoorden zij toevallig van een arbeider, dat enige uren geleden een man zonder hoed in grote haast naar het station was gelopen.

— Dat is hij vast en zeker, riep Pinkerton; alle duivels, nu is hij ons toch ontsnapt.

Hij scheen er zich niet eens over te verwonderen, dat de man geen nieuwe hoed had gekocht, iets dat een beroeps-misdadiger zeker zou gedaan hebben.

Flug ging hij met zijn Franse collega naar het station en vernam daar aan

het loket, dat een man zonder hoed een kaartje naar New York had genomen en met de trein van 12.02 was vertrokken.

— Kunt ge ons die man beschrijven? vroeg Pinkerton, nadat hij de beambte op de hoogte had gesteld van zijn hoedanigheid.

— Zeker, zei de beambte vol ijver, hij had een blozend gelaat en had, voor zover ik mij herinneren kan, enigszins grijzende bakkebaardjes.

— Dan hebben we hem, riep Tancred uit; dat klopt met het signalement, dat ik van hem gaf.

Daar zij nog een half uur moesten wachten, voor de trein vertrok, belde Pinkerton intussen zijn bureau te New York op en liet vragen bij de detectives, die het station bewaakten, of dezen een man zonder hoed met grijze bakkebaarden hadden gezien.

Men gaf hem een bevestigend antwoord en voegde erbij, dat twee agenten de verdachte gevolgd waren.

Pinkerton lachte tevreden.

— Het toeval is ons gunstig, monsieur Tancred, zei hij tot deze, twee van mijn agenten volgen de gezochte reeds. Dank zij uw signalement hebben wij de dief herkend.

Gerust gesteld reisden zij nu naar New York en vonden daar Wagner op het bureau van Pinkerton.

De onhandige detective had zijn valse baard reeds afgedaan en vertelde nu zijn chef, dat Mr Whitney en Mr Green op jacht waren gegaan en hij daarom naar New York was teruggekeerd, daar hij het gezelschap natuurlijk niet had kunnen volgen.

Zo dom als Wagner was, begreep hij echter toch heel goed, dat het maar beter was niet te spreken over het voorval in het park, waarbij hij door Mr Green zelf ontdekt en voor een dief gehouden was en dat hij zich door diens bedreiging met een revolver op de vlucht had laten jagen. Daar hij geen kranten had gelezen in die tijd, wist hij nog niets af van de diefstal van het collier.

Pinkerton kon dat niet vermoeden en dacht dat Wagner er alles van af wist.

— Je hebt natuurlijk ook gezocht naar de dief, die de smaragden heeft gestolen, zei Pinkerton.

— Ja... hm... natuurlijk, maar..... smaragden zegt u... hm... wie... waar.. wat... hm o, ja die smaragden... kostbare stenen zijn dat... hm...

Wagner liep een koude rilling over de rug. Waar had het zijn chef nu over? dacht hij. Was er dan na zijn vertrek uit het park, terwijl hij zich schuil had gehouden, een diefstal gepleegd? Hij wist nergens iets van, maar durfde dat niet te bekennen.

— Jij hebt natuurlijk ook die voetstappen op de grond nagegaan, ging Pinkerton voort.

— Ja, natuurlijk, chef, nagegaan... hm... voetstappen, veel voetstappen waren dat... ik heb ze allemaal nagegaan, allemaal... grote en kleine.

— Grote en kleine? vroeg Pinkerton verbaasd. Ik heb maar één soort gezien, waren er dan nog meer?

— O ja, chef, veel meer, maar op een grote afstand. Het was veel werk om ze allemaal na te gaan, dat heeft me ook zolang opgehouden.

— Zo, hm, kuchte Pinkerton, zonderling, dat ik daar niets van gezien heb.

Hij vond dat zijn detective, die hij altijd de hand boven het hoofd had gehouden, wel wat eigenaardig deed, maar hij schoof het op diens vermoeidheid en raadde hem aan nu eerst een paar dagen rust te nemen.

Wagner deed niets liever en nam afscheid van de heren.

Toen hij alleen was, brak hem het angstzweet uit.

Nu eerst zag hij in, dat hij de schijn op zich zelf had geladen als aanrander en dief.

Op hetzelfde ogenblik dat Mr Whitney de verloren hoed aan Pinkerton zou overhandigen, zou ieder hem voor de dief houden.

Zijn knieën knikten als hij er aan dacht in welk een netelige positie hij zich had gebracht. En hij kwam tot de overtuiging, dat het voor hem maar geraden was, Amerika zo gauw mogelijk te verlaten.

Als die hoed, waarin zijn naam bovendien nog stond, er niet was, zou hij er niet zo slecht aan toe zijn. Nu echter zou hij door iedereen verdacht worden. Hij verwenste zijn besluit detective te zijn geworden en zijn land te hebben verlaten.

Hij maakte zich juist gereed het bureau te verlaten, toen Pinkerton nogmaals bij hem kwam en vroeg:

— Heb je in de buurt van de villa van Mr Whitney niet een man met grijze bakkebaardjes gezien?

— Neen, zei Wagner; hij sprak de waarheid, want hij had niet in de spiegel gekeken, ik heb zo iemand niet gezien.

— Vreemd, vond Pinkerton, maar het doet er ook niet toe. Wij zijn hem toch al op het spoor.

Wederom liep Wagner een koude rilling over de rug. Als ze die man met grijze bakkebaardjes op het spoor waren, dan waren ze hem zelf op het spoor en hij vroeg zich af, hoe dat zou aflopen?

HOOFDSTUK VII.

NEW YORK... VAARWEL...

Er waren drie maanden verstreken, toen Raffles met Mr Whitney van de jacht eerst naar Elmers Green en vandaar naar New York terugkeerde.

Raffles zocht dadelijk zijn vriend Charles Brand op en vond, dat deze er niet erg goed uitzag.

— De New Yorkse lucht schijnt je niet al te goed te bekomen, amice, zei Raffles.

— Dat is zo, antwoordde Brand, en ik ben blij, dat je weer terug bent. Ik durfde het huis niet te verlaten.

— Ben je dan al die tijd niet uit ge-

weest?

— Neen. Ik durfde niet.

— Dat is dom van je, Charles, zei Raffles. Begrijp je dan niet, dat je juist de aandacht trekt, door voortdurend thuis te blijven? Maar, enfin, we gaan nu gauw weg. Ik kom juist van Tiffany en kan je meedelen dat we morgenvroeg New York verlaten en naar Napels vertrekken. Ik heb een dubbele hut besproken op het s.s. Dante Alighieri. Het zilveren beeld, dat ik heb laten maken, wordt vandaag naar de boot gebracht.

— Ik begrijp niet, wat je met dat beeld voor hebt, zei Brand. Hoe kom je er toch bij om het Vatikaan dat beeld cadeau te geven?

Raffles stak een sigaret op en zei:

— Is er gedurende mijn afwezigheid iets bijzonders gebeurd? Ik heb namelijk in al die tijd geen krant gelezen. Schrijven de bladen nog altijd over mij?

— Ik heb alle artikels uitgeknipt. Elke ochtend, middag en avond spreken ze over jou.

Raffles begon te lachen en zei:

— De krantenartikels over mij zullen op de duur een omvangrijke bibliotheek gaan uitmaken en als ik dan, als mij een oude dag beschoren is, in het hoekje van de haard zit en dat alles lees, zal ik mij daarmee nog kunnen amuseren. Is de vraag, waar ik mij ophoud, al opgelost?

— Tot vannmiddag niet, antwoordde Brand en de bladen schrijven, dat een aantal detectives naar je zoeken; dat ook hoofdinspecteur met een mannetje uit Londen hier is gekomen en een rechercheur uit Parijs eveneens.

— Dan mankeert nog maar alleen iemand uit Oostenrijk of Spanje, lachte Raffles. Maar maak je nu klaar, dan gaan we voor het laatst nog even de stad in.

Met z'n tweeën verlieten ze het hotel, nadat Raffles de rekening vereffend had.

— Wij gaan vannacht in een hotel in Hoboken slapen, zodat we dicht bij onze boot zijn, zei Raffles, toen zij in de lift naar beneden gingen.

Brand zorgde voor een taxi, waarmee

zij naar een restaurant reden.

De vrienden gaven hun bagage aan de portier en gingen dineren. Toen zij daarna door de straten van New York wandelden om een paar kaarten te kopen voor de schouwburg waar zij 's avonds heen wilden gaan, trok Raffles eensklaps Brand bij de arm en nam hem mee in een winkel, waar zij toevallig voorbij kwamen. Het was een winkel voor dameshoeden. Brand begreep niet, wat Raffles hier wilde doen, maar deze liet zich door een der verkoopsters de nieuwste modellen tonen en nadat hij een half uur lang gezocht had, zei hij, dat er geen keus voor hem bij was.

Raffles was echter te veel gentleman, dat hij het over zijn hart kon verkrijgen, dat het meisje al die moeite voor niets had gedaan en verzocht haar een der hoedjes op te passen en toen zij er een gevonden had, die heel goed bij haar teint en donkere krullebol paste, betaalde hij het bedrag aan de cassa en liet het verrukte kind het mooie hoedje houden.

Voor zij hem bedanken kon, was hij met Brand alweer de winkel uit.

Op straat riep hij een taxi aan.

— Wat wou je eigenlijk in die winkel? vroeg Brand.

— Ons beiden verbergen voor hoofdinspecteur Baxter. Hij stond vlak bij ons en naast hem stond de enige detective van Scotland Yard, die iets betekent, namelijk Sullivan. Ze keken gelukkig allebei de andere kant op.

— Zie je wel, dat het van mij maar goed was, dat ik al die weken thuis ben gebleven?

— Onzin, meende Raffles. Het zou de vraag geweest zijn of zij me hadden herkend.

Een half uur daarna zaten de twee vrienden in een teater en genoten van een schitterende revue.

* * *

Terwijl Green met Mr Whitney in de Bear Mountains op beren jaagde, hadden de New Yorkse detectives niet stil gezeten. Zij hadden erg hun best gedaan, maar hadden geen geluk gehad. Ook Tancred moest erkennen, dat zij geen

schijn van een kans hadden gehad.

Het geleek wel alsof Raffles door de aarde verzwolgen was, want niemand had iemand gezien, die aan het signalement van de Franse detective beantwoordde.

De reden hiervan was, dat hoofdinspecteur Baxter, die nog altijd zijn vermomming met grijze bakkebaardjes droeg er alleen op uitgetrokken was, om te zien of hij niet te weten kon komen, waar die Green met Mr Whitney op jacht was.

Baxter was naar het zuiden gegaan en dus in een verkeerde richting, zodat hij dan ook niets wijzer was geworden, maar dit had niets aan de zaak afgedaan, daar Raffles al die tijd uit New York weg was geweest, zodat de Amerikaanse detectives en hun Franse collega natuurlijk niets van hem hadden kunnen ontdekken.

Toen eindelijk het bericht in de dagbladen verscheen, dat Mr Whitney, na een zeer geslaagde jacht eindelijk op zijn landgoed was teruggekeerd, begreep Baxter, dat hij in de verkeerde richting had gezocht en niet beter kon doen dan teruggaan naar New York.

Hij kwam er dan ook even na Green aan.

Ook op het bureau van de Amerikaanse recherche was het dagbladbericht gelezen en onmiddellijk had inspecteur Pinkerton Tancred hiervan in kennis gesteld.

Ook Wagner stuurde hij een boodschap.

Deze onfortuinlijke detective, die de eerste tijd na zijn terugkomst van Elmers Green geen gerust ogenblik had gekend, was allengs kalmer geworden toen de weken verstreken, zonder dat er iets gebeurde. De weken werden maanden en hij was het hele Greenavontuur vergeten, toen de boodschap van zijn chef hem uit deze droom wakker schudde.

Pinkerton had hem gezegd, dat hij van plan was naar Elmers Green te gaan en zowel Monsieur Tancred als hem, Wagner, mede te nemen, opdat men dan, met de hoed van de dief als stuk van overtuiging, verder op onderzoek zou

kunnen uitgaan naar de man, die de smaragden van Mrs Hopson had gestolen.

De Franse detective verklaarde zich daartoe terstond bereid, maar Wagner kreeg plotseling hoofdpijn en voelde zich zo ziek, dat hij de dokter moest ontbieden en zijn chef niet kon vergezellen. Hij haalde verruimd adem, toen hij deze alleen met Tancred naar Elmers Green zag vertrekken.

Zodra Pinkerton vertrokken was, pakte Wagner zijn boeltje en keek de lijst van de vertrekkende boten na. Hij besloot onverwijld New York te verlaten en daar de volgende ochtend het stoomschip Dante Alighieri naar Italië vertrok, ging hij naar het passagebureau en nam een biljet tweede klasse voor die boot. Toen ging hij naar een klein hotel in Hoboken en huurde er voor de nacht een kamer.

Het toeval wilde, dat in de aangrenzende kamer Raffles en Brand logeerden, maar daar had hij natuurlijk geen flauw vermoeden van.

Intussen wachtte Pinkerton en Tancred op Elmers Green een grote verrassing. Toen Mr Whitney hoorde, dat de detectives al de tijd, dat hij op jacht was geweest, gewacht hadden op de hoed, die hij weg had gesloten, haastte hij zich dat hoofddeksel voor de dag te halen en men zal zich de verwondering van de twee politiemannen kunnen voorstellen, toen zij daarin de naam Oscar Wagner, de detective van het Amerikaanse recherchebureau lazen.

— Dat moet natuurlijk een vergissing zijn, want dat Wagner de smaragden zou hebben gestolen, is uitgesloten, zei Pinkerton. Hij is misschien niet van de leepsten, maar een dief is hij zeker niet.

Tancred was dat met hem eens en beiden stonden enige minuten in beraad, maar toen greep de Franse detective zijn Amerikaanse collega plotseling bij de arm.

— Wacht eens, zei hij, daar gaat me een licht op. Als die hoed werkelijk behoort aan de man, die door de begeleider van Mrs Hopson is gezien en gevlucht is, dan geloof ik er niets van,

dat dat kleine mannetje in staat is geweest om die Mr Green bewusteloos te slaan en dan kan het niet anders of diezelfde Mr Green heeft van de gelegenheid, dat Mrs Hopson flauw, was, gebruik gemaakt om de stenen te stelen.

— Mr Green uit Schotland, mompelde Pinkerton, die raadselachtige Mr Green. Wie is deze man met de voorname manieren, die zich als hertog van Rochester bij Mr Whitney heeft laten introduceren?

— Het is vast en zeker Raffles. Ik laat mij hangen als het Raffles niet is. O, ik kan razend worden, als ik bedenk, hoe ik mij bij de neus heb laten nemen. Maar gij zijt daaraan voor een groot deel schuld.

De Franse detective schudde ontkenkend het hoofd en zei:

— Gij doet mij daar een zeer onrechtvaardig verwijt. Ik geloof dat ge u vergist en dat Raffles wel degelijk de man is met de grijze bakkebaardjes, die ge door uw detectives laat nagaan.

— Ik weet zo goed als zeker dat ik u het tegendeel kan bewijzen; laten wij maar dadelijk naar New York terugkeren, zei Pinkerton.

Pinkerton was ongedurig en haastte zich naar New York terug. Daar stuurde hij een dringend telegram naar Scotland Yard te Londen waarin hij vroeg, waar zich op dit ogenblik de hertog van Rochester bevond. Tegelijkertijd vroeg hij om het signalement van de hertog, daar de politie te New York naar alle waarschijnlijkheid bij de neus werd genomen door een oplichter, die zich voor die edelman uitgaf. Toen gaf hij order, dat de agenten Harrison en Smith moesten worden opgespoord, ten einde een bevel tot in hechtenisneming te kunnen verstrekken, opdat Mr Oxford kon worden gearresteerd.

Daarna liet hij naar Wagner informeren, maar toen hij hoorde, dat deze detective zijn boeltje gepakt en zijn kamer verlaten had, was hij ten zeerste verbaasd.

Hij begreep niet, waarom Wagner zo plotseling er vandoor was gegaan. Zou hij dan toch met de diefstal in verband staan? Harrison en Smith waren

ook niet te vinden, maar de volgende ochtend kwam het zozeer verlangde antwoord uit Londen per kabeltelegram, luidend:

Hoofdbureau van Politie
New York.

Hertog van Rochester vertoeft te Londen. Heb hem zo juist per telefoon gesproken. Signalement van de hertog: grootte 1,74 meter, figuur: ietwat gezet, gelaat: blozend, haar: blond, ouderdom: ongeveer vijfenvertig jaar.

Bijzonder kentekenen: trekt met het linkerbeen.

Met een zegevierend lachje overhandigde Pinkerton dit telegram aan Tancred en vroeg:

— Welnu?

— Ge hebt gelijk, antwoordde de Franse politiemann, het signalement van Green en van de hertog van Rochester komt al heel weinig met elkander overeen.

— Het is vast en zeker Raffles. De beruchte lord Lister, riep Pinkerton uit. Het is toch bar... die vent glipt als een aal tussen mijn vingers door. Dat wordt een zwarte bladzijde in de geschiedenis van mijn loopbaan.

* * *

Om elf uur 's avonds verlieten Raffles en Brand het variété teater.

Voor zij in een taxi stapten, hoorden zij de krantenjongens roepen:

— Raffles ontdekt. Hij geeft zich uit voor de hertog van Rochester. Raffles, de dief van de smaragden van Mrs Hopson.

Een ogenblik bleef Raffles staan en kocht doodkalm een krant.

Brand stond te trillen op zijn benen. Dat zag Raffles, maar trok er zich niets van aan. Met zijn vriend stapte hij in de taxi en liet zich naar de boten rijden in Hoboken.

— Charles, zei Raffles, je heeft als een espenblad. Als ze een ander voor mij hebben aangezien, ben ik volkomen veilig.

— Ik wou, dat wij Amerika nooit ge-

zien hadden, antwoordde Brand.

Raffles begon te lachen.

— Mij daarentegen bevalt dit land uitstekend. De pers houdt je zo goed van alles op de hoogte. Het is hier veel gemakkelijker werken dan in Europa. Maar luister eens: De kist voor het Vaticaan is in de boot geladen. Als afzender staat er op: Mr Harry Smith uit Chicago. Jij bent die Mr Smith. Je moet

die naam ook op de passagierslijst invullen. Mij ken je absoluut niet. Zeg de ober van het hotel, dat hij je morgen om acht uur laat wekken, want om negen uur vertrekt de boot. Hou je taai, Charles. Tot ziens.

Hij gaf Brand een hand, en verdween in de richting van de aanlegplaats der boten.

HOOFDSTUK VIII.

DE VERDWIJNING VAN RAFFLES

De volgende ochtend belde Baxter het hoofdbureau van politie te New York op en vroeg de chef te spreken.

Hij had de vorige avond laat het verhaal over de smaragden en de mystificatie van Mr Green alias de hertog van Rochester in de dagbladen gelezen en wilde nu eens ter bevoegde plaatse informeren wat van de gehele geschiedenis waar was.

Baxter had echter geen geluk. Pinkerton was niet op zijn bureau.

— Als ge de chef wilt spreken, luidde het antwoord, moet ge dadelijk naar Hoboken gaan naar de pier van de stoomvaartlijn op Italië. Daar is Raffles gezien, benevens zijn vriend, die vermoed in een bootje onder een steiger blijkbaar op hem wachtte.

— Wat? riep Baxter, vergist ge u niet?

— Neen. Wij kregen vanochtend bericht, dat Raffles door een van de beambten der stoomvaartmaatschappij herkend is, toen hij een passagebiljet kocht.

— Dank u, zei Baxter en hing de hoorn aan de haak.

— Kom mee, zei hij tegen Sullivan, we hebben geen seconde te verliezen. Wij moeten naar Hoboken om er bij te zijn, als Raffles gearresteerd wordt.

Sullivan glimlachte ironisch. Hij geloofde niet veel van die arrestatie.

Hij volgde echter zijn chef, nam met deze in een taxi plaats en reed naar Hoboken.

Op hetzelfde ogenblik gingen ook de twee detectives Harrison en Smith per auto eveneens naar Hoboken.

Voor zij konden instappen kwam hun echter een collega achterop, die uitriep:

— Mr Harrison. Mr Smith. Ik zoek u beiden al sinds gistermiddag in opdracht van de chef. Hier is een bevel tot in hechtenisneming, ge moet terstond Mr Oxford, de man met de grijze bakkebaardjes en zijn metgezel arresteren.

— Begrepen, zei Harrison, houd ons dan niet langer op.

Hij stapte met zijn collega snel in de auto en beduidde de chauffeur de andere auto in te halen.

De chauffeur trapte het gaspedaal neer en reed in snelle vaart de eerste auto achterna maar kwam toch nog één ogenblik te laat voor de ferryboot, die zich juist in beweging zette, om naar de steigers van de Italiaanse boten te vertrekken.

Harrison en Smith moesten wel tien minuten wachten, voor zij met de volgende ferryboot de vluchtelingen naar Hoboken konden volgen.

Toevallig kwam een havenstoomboot de pier voorbij.

Harrison riep de kapitein aan en legitimeerde zich, waarop deze zich bereid verklaarde hen aan boord te nemen.

Nauwelijks waren de twee detectives aan boord of zij vroegen van de kapitein een kijker ter leen en nu konden zij op de ferryboot, die hen voor was, duiden

lijk de figuren van de twee vermeende vluchtelingen onderscheiden. Zij hielden hen goed in het oog, om hen, zodra zij aan de kade zouden afstappen, te kunnen vatten, voor zij de boot bereikten.

Hoewel de havenstoomboot vlugger voer dan de ferry, kon de eerste deze toch niet inhalen en een paar minuten voor Harrison en Smith voet aan wal zetten, waren Baxter en zijn collega al van boord gegaan en repten zich naar de grote Italiaanse boot, die op stoom lag gereed om te vertrekken.

Op hetzelfde ogenblik, dat de twee detectives voet aan wal zetten, begon de stoomfluit van de Dante Alighieri te blazen en toen zij dat dreunende signaal hoorden, begonnen zij zo hard te lopen, alsof het een wedstrijd gold.

Tegelijk met hen begonnen ook Baxter en Sullivan te hollen, die hadden gezien, dat twee anderen, die zij niet kenden, maar die niemand anders waren dan Pinkerton en zijn Franse collega Tancred, een man achterna zaten, die een grijze knevel en bakkebaardjes droeg. Deze man, die voorop liep, was niemand anders dan Oscar Wagner, die niets beters had weten te doen, dan zich weer te vermommen en totaal vergeten was, dat de grijze knevel plus bakkebaardjes al eens oorzaak waren geweest, dat men hem voor een ander had aanzien.

Met elkaar liepen er dus zeven mensen in allerijl naar de boot.

Nu was dat op zich zelf niet zo vreemd, omdat het wel eens meer gebeurt, dat men zich verlaat, maar de mannen gesticuleerden met hun armen en schreeuwden uit alle macht.

— Blijf staan, Wagner, riep Pinkerton, die zijn detective had herkend.

Maar deze woorden verdubbelden Wagner's haast om de gereedliggende boot te bereiken. Hij was de stellige mening toegedaan, dat zijn chef hem kwam arresteren.

Pinkerton en Tancred waren echter zo jong niet meer en konden niet zo hard lopen, zodat Baxter en Sullivan en daarna Harrison en Smith hen voorkwamen.

— Daar is de man met de grijze bakkebaarden, riep Tancred uit, toen hij Baxter zag en spande zijn uiterste krachten in.

Eindelijk echter had Wagner de gangway bereikt en snelde deze op, op de voet gevolgd door Baxter en Sullivan.

— Sta of ik schiet, hoorde Wagner achter zich roepen en bevend bleef hij staan, maar toen hij zich omkeerde, zag hij hoe zijn collega's Harrison en Smith, die hij nu dadelijk herkende, zich op Baxter en Sullivan wierpen en hen weer naar de wal trokken.

Hij was juist bijtijds. Nauwelijks had hij voet aan boord gezet of een matroos haalde de gangway op en tegelijkertijd begonnen de schroeven te wentelen zodat het schip zich langzaam van de wal begon te verwijderen.

Onderwijl speelde zich op de wal een toneel af, dat de reizigers, die het zagen, lang in hun geheugen zou blijven.

Er werd daar op die wal verwoed gevochten door zes mannen, die als een onontwarbaar kluwen op en onder elkaar lagen en waarschijnlijk zelf de een niet van de ander konden onderscheiden. Het enige dat men duidelijk kon zien was, dat zich met tussenpozen een arm of been uit dat kluwen losmaakte, waarmee dan verwoed geslagen of getrapt werd.

Als om dat verwoede gevecht te begeleiden, begon de scheepskapel een afscheidsliedje te spelen, terwijl de achterblijvenden op de wal, die van het gevecht te ver afstonden om er iets van te zien met hoeden en zakdoeken de vertrekkenden begonnen na te wuiven.

Intussen waren de vechtende mannen een weinig uit elkaar gerold en stonden op, klopten hun bestofte en beslijkte kleren af, terwijl zij nu gelegenheid hadden elkaar wat nauwkeuriger te bekijken.

— Hier is Raffles, riep Harrison tot Pinkerton.

— Je bent gek, brulde Baxter en gaf de man een vuistslag.

— Wie ben je dan? vroeg Tancred aan Baxter.

— Hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard uit Londen. En wat voor een

knul ben jij?

De detectives keken elkander enige ogenblikken verbluft aan, tot beiden losbarstten in een vloed van scheldwoorden. Daartussen door klonk plotseling een hartelijk gelach van Sullivan.

Hij was op een ton gaan zitten en lachte, terwijl hij met de voeten tegen het vat trappelde.

Aan de reling van de boot stonden drie personen, die het gevecht met belangstelling hadden gade geslagen.

Nummer een was Charles Brand of, zoals hij zich had laten inschrijven, Mr Harry Smith uit Chicago.

Hij was bleek en nerveus, zodat een der stewards naast hem zei:

— Ik geloof dat ge zeeziek begint te worden. Niets beter dan een flink glas whisky. Dat zal u opknappen.

Nog een tweede stond in de nabijheid, die het dringend nodig had een stevig glas whisky te drinken en dat was de gevluichte Wagner.

Nummer drie was John Raffles. Hij stond tegen de borstwering geleund en had door zijn prismakijker naar de worsteling der detectives, op de wal gekeken.

Hij begreep terstond de samenhang van de hele geschiedenis en glimlachte.

Hij wandelde het dek wat op en neer en stak een sigaret op.

Op de passagierslijst stond hij ingeschreven als senor Lobec uit Cuba.

Raffles had zich uitstekend vermomd met een bruine puntbaard, zodat zelfs Brand hem niet had herkend.

Eerst op de vierde dag van de reis knoopte hij met zijn vriend, in het bijzijn van een der stewards een gesprek aan over het weer, zonder dat Brand het geringste vermoeden had met wie hij sprak.

Niemand kon vermoeden dat dit tweetal bij elkaar hoorde.

Raffles was al gauw op zeer goede voet met deze steward, die hem het hele schip liet zien, zodat hij er al gauw de weg wist en ook het bergruim zag, waar de kist stond met het zilveren beeld, dat voor het vatikaan bestemd was.

Toen de steward het ruim afsloot, mompelde Raffles:

— Een zeer eenvoudig slot, dat heel

gemakkelijk te openen is.

De reis verliep verder zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Na een reis van twaalf dagen doemden eindelijk de lichten van de vuurtoren van Genua op; de passagiers hadden hun bagage bij elkaar gezocht en wachtten vol ongeduld, dat de boot zou aanleggen.

Bij de laatste pier naderde plotseling een politieboot, en het volgende ogenblik klommen een stuk of zes Italiaanse detectives aan boord, terwijl een inspecteur de kapitein mededeelde dat de veelgezochte Raffles op het schip was.

De kapitein dacht even na, en zei:

— Ik heb hier aan boord een passagier tweede klasse, die mij een beetje verdacht voorkomt. Hij heeft hut nummer 48. Ik heb een sterk vermoeden dat die man een valse baard en knevel draagt.

Het duurde nog een half uur voor de boot kon meren en de politiemannen hadden intussen tijd om een onderzoek in te stellen.

Hut nummer 48 was aan Oscar Wagner toebedeeld en toen deze de politie zijn hut zag binnenkomen, brak hem het angstzweet uit.

— Kunt ge u legitimeren? vroeg de Italiaan.

— Neen, antwoordde Wagner, met bevende stem, maar ik weet, waarvoor ge komt. Ik zweer u, dat ik het halsnoer niet gestolen heb.

Dit gezegde was echter juist aanleiding voor de politiemannen om hem te arresteren.

De Italiaanse inspecteur beduidde hem in voorlopige hechtenis te zullen nemen, tot uit Amerika de nodige opheldering kwam.

De Italiaan zag echter terstond, dat Wagner de veelgezochte Raffles niet kon zijn, want toen hij van zijn valse baard en knevel was ontdaan kwam er zo'n nuchter en niet al te leep gezicht te voorschijn, dat eenieder er van overtuigd moest zijn, dat zulk een man nooit een dergelijke geniale streek zou kunnen uithalen.

Terwijl men nog met Wagner bezig

was, kwam plotseling een der officieren naar de Italiaanse inspecteur toe en overhandigde hem een pakje en een kaartje.

Hij deelde de politiemann mede, dat hij die dingen op een der tafels in de eetzaal, eerste klasse, had gevonden, nadat de zaal door de passagiers was ontruimd. Hij had een blik op 't kaartje geslagen en was erg geschrokken, maar had niet gearzeld de inspecteur er direct van in kennis te stellen.

De inspecteur las het in onberispelijk Italiaans gestelde briefje en zonder zich om iets anders te bekommeren, rende hij in volle vaart het dek af, naar de brug, waarop de kapitein, omringd door zijn officieren stond.

Hij snelde de trap op naar boven, niet lettende op de matroos, die hem wilde tegenhouden, daar de toegang tot de brug aan iedereen is verboden en riep de kapitein enkele woorden toe, waarna deze onmiddellijk bevel gaf de gangway, op te halen. Niemand mocht van de boot, daar iedereen eerst een kort verhoor moest ondergaan.

Wat was namelijk het geval?

Het kaartje, dat de officier aan de Italiaanse inspecteur had overhandigd, was afkomstig van Raffles en behelsde de volgende mededeling:

L. S.,

Ondergetekende, John Raffles, groet u en verzoek de politiemann, die gekomen is om hem in hechtenis te nemen, niet al te boos te zijn, daar hij zo vrij is geweest hierop niet te wachten. Wanneer dit briefje gelezen wordt, is hij al lang niet meer op de boot.

De heren Pinkerton, Tancred, Harrison, Smith, Sullivan en last not least Baxter zendt hij zijn groeten. Zoals ge weet noemt men mij de Grote Onbekende. Dat wens ik te blijven. Hoe ik van 't schip ben gekomen, is eveneens onbekend. De moeite om naar mij te zoeken kunt ge dus laten. Wilt ge het toch doen, dan moet gij dat weten.

Beleefd groetend

JOHN RAFFLES,
alias Lord Lister

Natuurlijk werd het hele schip toch doorzocht, maar er werd niets gevonden. Het enige dat van Raffles overgebleven was, bestond uit een klein pakje, dat bleek de valse baard te bevatten, waarmee de Grote Onbekende zich onherkenbaar had gemaakt.

Met dat zoeken ging geruime tijd heen en de passagiers, die met hun bagage op dek stonden, slaakten eindelijk een zucht van verlichting, toen het hun veroorloofd werd het schip te verlaten.

Nu moest nog de visitatie door de douane plaats vinden, zodat er nog wel een paar uren moesten verstrijken voor men zijn wachtende familieleden de hand kon drukken.

Zoals gewoonlijk, was het in de douaneloodsen een drukte van belang. Daar liep een dame en verzocht met een smekende uitdrukking op haar gelaat het enige handvaliesje, dat zij bij zich had, spoedig na te zien, opdat zij gauw kon vertrekken, daar haar aanwezigheid in de stad dringend noodzakelijk was.

Wat verderop hadden twee heren een twistgesprek met een der douane-beambten, omdat deze naar hun zin veel te veel de boel in hun koffers omhaalde.

Ginds veroorzaakte iemand, die getracht had wat te smokkelen een ooploopje, maar waar men ook keek, overal zag men ongeduidige gezichten; niemand werd vlug genoeg naar de zin bediend.

Zij echter, die kalm blijven en de minste drukte maken, worden gewoonlijk het eerst geholpen en zo ging het ook Charles Brand, die doodbedaard stond toe te kijken, dat men de kist, waarin zich het zilveren beeld bevond, openmaakte. Hij had het beeld voor de volle factuurwaarde aangegeven, maar toen de douanebeambten zich ervan overtuigd hadden, dat dit beeld voor het Vaticaan was bestemd, bleek het dat het vrij was van invoerrechten, zodat Brand zonder verder oponthoud de kist naar het Vaticaan kon laten vervoeren.

Nadat hij toezicht had gehouden, dat de kist, zonder beschadiging aan het

Vaticaan was afgeleverd, begaf hij zich naar het Hotel Continental, zoals dat met Raffles was afgesproken.

Brand scheen zich in het geheel niet

te verwonderen over de onverklaarbare verdwijning van zijn vriend, die op het schip gedaan had alsof hij hem in het geheel niet kende.

HOOFDSTUK IX.

EEN GEWONNEN WEDDENSCHAP

Nadat de kist in een der pakruimten van 't Vaticaan was afgeladen, was kardinaal Mansini gekomen om het beeld te bekijken. Met het oog van een kenner had deze prelaat onmiddellijk gezien hier te doen te hebben met een kunstwerk van de eerste rang en gaf bevel het onmiddellijk over te brengen naar de kapel van de heilige Bartholomeus, waar het beeld later door de paus zou worden bezichtigd en gewijd.

De kapel van de heilige Bartholomeus is een van de vele in de enorm grote Sint Pieterskerk en niet zelden ziet men onder de hoge beuken de een of andere geestelijke wandelen, die onderwijl rustig zijn brevier loop te bidden.

De Zwitserse garde, gaf daartoe altijd verlof, daar het tevens een goed middel was om eventuele dieven op een afstand te houden.

De zeldzame kunstschaten, die zich zowel in het Vaticaan, als in de Sint Pieter bevinden, maken het gevaar van kerkdieven volstrekt niet denkbeeldig.

Het was nog klaarlichte dag, toen werklieden het buitengewoon zware beeld met de nodige voorzichtigheid vervoerden en in de kapel neerzetten.

De zon begon ter kimme te neigen en langzamerhand begon het te schemeren, de duisternis begon zich reeds vast te zetten in sommige hoeken en kroop vandaar voort naar de hoger gelegen ruimten. Eindelijk ook werden de gekleurde ramen donker en donkerder, tot eindelijk de maan opkwam en haar bleke stralen door de vensters wierp, waardoor schone kleurmozaïeken op de vloer werden getoverd.

Geruime tijd reeds liep een jong priester in de zijbeuken op en neer. Zijn lip-

pen bewogen zich in het prevelend gebed in zijn brevier.

Langzaam verstreken de nachtelijke uren. De kapel was een plek van vrede en gebed, waar niemand aan stelen of inbreken zou denken.

Plotseling echter staakte de priester zijn kalme gang; iets had zijn aandacht getrokken, hij wist zelf niet wat, alsof zich iets bewoog en hij naderde de plek, waar hij het meende te hebben waargenomen. Maar het was ongetwijfeld gezichtsbedrog geweest, want alles was stil en het zilveren beeld stond nog op dezelfde plek, waar het die namiddag was neergezet.

Langzamerhand begon de stilte op de jonge priester te drukken. Wellicht deden de rechten der natuur zich op hem gelden, want een paar keer streek hij met de hand over de ogen, als om de slaap te verdrijven.

Even zette hij zich in een biechtstoel neer. Maar nu zag hij iets, dat hem met verbazing vervulde. Was het zilveren beeld van de heilige Bartholomeus tot leven ontwaakt? Of zou het een droom zijn?

Nog even bleef hij toezien. En dat was verkeerd, want als hij onmiddellijk was opgestaan had hij alles misschien nog kunnen voorkomen, maar nu raakte hij onder de ban van het zonderlinge, dat er om hem heen gebeurde.

Niet het beeld was tot leven ontwaakt maar een gedaante, een menselijke figuur had zich daaruit losgemaakt en trad op hem toe. Het was een lange gedaante evenals hij, in een soutane gehuld, maar hij herinnerde zich niet dat fraai besneden gelaat ooit tevoren te hebben gezien.

Strak hield de gedaante de ogen op hem gevestigd en het was alsof er een bijzondere magnetische kracht van die lichte grijze ogen uitging, want hij kon de blik er niet van afwenden en moest deze willoos laten naderen.

Eindelijk toen de gedaante vlak bij hem was, wilde hij om hulp roepen, maar zijn stem stakte in zijn keel. Zijn tong weigerde dienst.

Onmachtig in staat om een hand te kunnen uitstrekken, moest hij toelaten dat de gedaante een doek te voorschijn haalde en deze doek hem voor het ge-laat bond.

Die doek maakte alles om hem heen nacht, alles scheen in het niet te verzinken en het was alsof hij van de aarde weggerukt werd.

Na enkele seconden viel de jonge priester bewusteloos neer.

De vreemde priester bekeek hem enige ogenblikken en mompelde toen:

— De vierentwintig uren in het zilveren beeld waren vreselijk, maar ik heb nu mijn weddenschap zo goed als gewonnen, want nu kan ik mij voor enige tijd de Murillo, die in deze kapel hangt toe-eigenen.

Tien uren voor de boot meerde, was hij naar het ruim geslopen, had het slot geopend en was, met behulp van zijn vriend Brand, in het zilveren beeld gekropen.

Op deze manier was Raffles aan boord van de boot plotseling verdwenen en noch de detectives, noch de officieren en stewards hadden hem kunnen vinden.

Terwijl hij in de kapel stond, keek hij om zich heen.

Aan de linkermuur hing de gezochte Murillo.

Hij haalde uit de sacristie een ladder te voorschijn, klom daar op, nam een mes uit zijn zak en sneed het doek langs de uiterste randen voorzichtig uit de lijst.

Toen hij eindelijk het doek opgerold in de hand droeg en de ladder weer op haar plaats zette, sloegen de kerktorens van Rome vier uur.

Raffles met de rol onder zijn soutane verborgen, hurkte in een ledige nis om

daar het aanbreken van de dag af te wachten.

Hij wist, dat dan de grote bronzen deuren van de Sint Pieter weer worden geopend, daar reeds dan de vroegmissen aanvangen, welke tot elf uur in de ochtend voortduren. Hij wist ook, dat hij dan eenvoudig het gebouw kon verlaten, zonder dat dit de minste argwaan zou wekken.

Eindelijk hoorde hij het knarsen van de sloten en maakte zich gereed om te vertrekken. Hij wierp een laatste blik op de jonge priester, die nog steeds in zijn biechtstoel zat en zag, dat er verschillende tekenen op wezen, dat hij spoedig uit zijn verdoving zou ontwaken.

Het werd nu tijd te maken, dat hij weg kwam.

Met langzame tred liep hij door enige andere kapellen, die zich links en rechts van hem uitstrekten en kwam zo in de ruimte voor het hoogaltaar. Daar waren reeds een aantal gelovigen verzameld en zonder dat iemand enige bijzondere aandacht aan hem wijdde, verliet hij, via het grote voorportaal, waarin enige soldaten van de Zwitsersse garde waren opgesteld, de enorme kerk. Kalm wandelde hij over het zonovergoten Sint Pieterplein waar de talrijke fonteynen het water hoog deden opsprengen, stapte op een bus en reed naar de buurt waar zich het Hotel Continental bevond en waar hij wist, dat hij zijn vriend Brand op hem zou vinden wachten.

Op hetzelfde ogenblik, dat hij de vestibule van het hotel betrad, werd de bewusteloze priester in de kapel van de heilige Bartholomeus, benevens de diefstal van de Murillo ontdekt.

Als een mare vloog het nieuws door de stad, maar Raffles had zich allang weer verkleed, had met zijn vriend het hotel verlaten, het opgerolde doek zorgvuldig tussen plaids, reisdekens en parapluies verpakt en stond nu op het peron van het grote station op de trein naar Genua te wachten, die hem en zijn vriend Brand naar deze haven zou brengen om vandaar een boot te nemen naar de Verenigde Staten.

In Genua aangekomen, schreef Raffles in een restaurant een brief, die hij aan Zijne Heiligheid de Paus adresseerde. Voor dat hij zich met zijn vriend inschepte, postte hij de brief en vertrok toen welgemoed naar de nieuwe wereld om daar het bedrag van zijn weddenschap in ontvangst te nemen.

De ochtend volgend op het vertrek der boot werd de brief van Raffles op het Vaticaan ontvangen en door de staatssecretaris van Zijne Heiligheid opengemaakt. De prelaat las het volgende:

Aan Zijne Heiligheid de Paus,

Heilige Vader,

Ondergetekende, Lord Edward Lister, ook wel genaamd John Raffles en onderdaan van H.M. de Koningin van Engeland, geeft hiermede met verschuldigde eerbied te kennen, dat hij zo vrij is geweest voor enige weken de Murillo uit de kapel van de heilige Bartholomeus te lenen.

Het spreekt van zelf, dat ik het schilderij niet langer zal houden dan voor mijn doel nodig is en daar het doel het winnen van een weddenschap is, die ondergetekende een bedrag van niet minder dan twee miljoen dollar zal opleveren, is hij zo vrij te veronderstellen, dat zijn handelwijze niet alleen door U zal worden goedgekeurd, maar zelfs toegejuicht, daar het in zijn plan ligt de helft van dit bedrag te doen toekomen aan uw Kardinaal-Aalmoezenier, opdat deze prelaat het geld onder de armen van Rome kan verdelen.

Met het geld wordt het geleende schilderij weer onbeschadigd terug bezorgd.

Mijn naam zal U daarvoor waarborg zijn, evenals het zilveren beeld van de heilige Bartholomeus, dat mij tot schuilplaats strekte en dat ik, na dit gebruik, U ten geschenke aanbied.

Met verschuldigde eerbied en hoogachting

LORD EDWARD LISTER

Toen kardinaal Mansini deze brief gelezen had, dacht hij lang na over hetgeen hem thans te doen stond. Nu eens maakte hij dit, dan weer dat plan, maar eindelijk vatte hij het besluit op om voorlopig de resultaten van dit geval af te wachten.

Hij had zich op de hoogte laten stellen van de handelingen van de Engelman Lord Lister en had vernomen welk een eigenaardig, excentriek personage deze man was en na nog een weinig nadenken gaf hij opdracht de gehele zaak voor de paus te verzwijgen. Hij liet de lege schilderijlijst in de kapel van de heilige Bartholomeus, waar het zilveren beeld hem daadwerkelijk aan de handige en slimme indringer herinnerde, met een doek overdekken en gaf eenieder te verstaan, die naar het schilderij vroeg, dat het ter reparatie zo lang uit de lijst was genomen. Iets, dat wel meer voorkomt en dan ook zonder verder commentaar werd geaccepteerd.

Op de tweeëntwintigste januari 's avonds zes uur liep het stoomschip Napoli waarmee Raffles en Brand de overtocht naar de Verenigde Staten hadden gemaakt, de haven van New York binnen.

De twee vrienden begaven zich nadat de nodige formaliteiten waren vervuld, zonder in een hotel af te stappen naar een reisbureau, waar zij twee biljetten namen voor een boot, die nog diezelfde avond uit New York naar Engeland zou vertrekken. Zij lieten hun bagage achter om die onmiddellijk op deze boot te laten bezorgen, met uitzondering van een rol linnen, die zij goed verpakten tussen plaids en dekens en waarmee zij ongehinderd door de douanen aan wal zouden kunnen stappen.

Raffles nam een taxi en liet zich regelrecht naar de Players club brengen.

In de Players club zaten die avond een aantal leden bij elkaar en het onderwerp van gesprek was als gewoonlijk de streken van Raffles. Mr Bennet moest heel wat opmerkingen slikken en hij was maar blij, dat hij persoonlijk van Raffles nog geen nadelen had onderhouden.

Mr Bennet had zo juist voor de zoveelste keer verklaard, dat hij in Mr Whitney's plaats dadelijk John Raffles herkend zou hebben, toen een der bedienden van de club, vergezeld door een vreemdeling, die een rol droeg, op Mr Bennet toetrad.

— Deze heer wenst u te spreken, zei de bediende.

Mr Bennet kon zich niet herinneren, de vreemdeling ooit te hebben gezien en vroeg daarom wat er van hem verlangd werd. De vreemdeling nam met een ruk zijn valse baard af, en Mr Bennet keek in het gladgeschoren, geestige gelaat van John Raffles.

Diepe stilte heerste onder de aanwezigen.

— Gentlemen, zei Raffles terwijl hij een hoffelijke buiging maakte, ik kom naar aanleiding van mijn weddenschap met Mr Bennet en wil hem het bewijs leveren, dat ik de weddenschap gewonnen heb.

Glimlachend maakte hij de rol los, die hij in de linkerhand droeg en spreidde toen op een tafel de Murillo uit.

Een luide kreet van bewondering ging op.

— Kunt ge van dat doek de echtheid bewijzen? vroeg Mr Bennet.

Zonder een woord te spreken keerde Raffles het doek om en nu kon iedereen op de achterzijde het pauselijke wapen herkennen.

De clubleden stonden verstomd.

— Hoe komt ge aan deze schilderij? vroeg Mr Bennet.

Raffles maakte een korte buiging, toen hij zich voorstelde:

John Raffles

Toen zei hij:

— Ge ziet, Mr Bennet, dat ik dus wel degelijk in staat ben u een echte, kostbare Murillo te tonen en dat ik dus mijn weddenschap, die hier in de club zo groot opzien wekte, heb gewonnen. Gij verbaast u er misschien over, maar dat moet ge niet doen. Gij kunt uit het gebeurde wel enige lering trekken en als ik u, voor zo korte kennismaking, een goede raad mag geven, dan zou ik

u willen voorstellen: Wees in het vervolg een beetje voorzichtiger met uw weddenschappen. En thans verzoek ik u beleefd om de check, waarop ik recht heb.

De clubleden barstten in lachen uit.

Mr Bennet was zo verstandig om mee te lachen, al klonk die lach dan ook wel een beetje gedwongen.

Toen zei hij:

— Gij hebt gelijk. Ik heb mijn weddenschap verloren.

Hij haalde zijn checkboek uit zijn zak, ging aan een der tafeltjes zitten en vulde een der blaadjes in, dat hij daarna uit het boekje scheurde en de winnaar overhandigde.

— Alstublieft, hier is de check.

Raffles nam het blaadje, bekeek het eens met alle aandacht en zei:

— Ik dank u zeer, Mr Bennet. Ik heb natuurlijk niet het minste recht aan de waarde van deze check te twijfelen en dat doe ik dan ook niet, maar ik twijfel er wel een weinig aan of mij de check, al is hij dan echt, uitbetaald zal worden.

Het is vanavond te laat en ik denk, dat ik, voor ik in staat ben om mij morgen naar de Bank te begeven, wel gearresteerd zal zijn. Ik heb daarom een voorstel. De heren, zoals zij hier zitten, zijn natuurlijk tezamen wel in het bezit van een paar miljoen dollar. De heren brengen tezamen dit bedrag op en ik geef hun de check van Mr Bennet. Zij hebben dus geen schade en ik heb mijn geld zonder moeilijkheden behoeven te vrezen.

Op dat ogenblik begaf een der heren zich naar een tafeltje in een der hoeken, waarop een telefoontoestel stond.

Raffles zag dit en zei:

— Doe geen moeite, Mr Aston, om de politie op te belien, dat zou u niets geven, want ik heb natuurlijk alle telefoondraden doorgeknipt. Weest nu zo goed en houdt mij niet langer op. Ik zal gaarne het geld in ontvangst nemen, hier is de check.

— En als wij weigeren? vroeg Mr Aston.

— Dat zult ge niet, zei Raffles. Daar zijn de heren te veel gentlemen voor.

De meeste miljonairs haalden reeds hun portefeuilles voor de dag en begonnen het bedrag, dat zij aan bankpapier bij zich hadden te tellen. Zij waren met twintig en het duurde niet lang of het benodigde bedrag lag voor Raffles.

Deze streek het geld glimlachend op, borg het in zijn portefeuille en wendde zich naar de deur.

— Bonsoir, heren, zei hij, een buiging makend, au plaisir de vous revoir, hier is de revolver, die niet geladen was en de telefoondraden zijn óók niet doorgesneden.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of hij was verdwenen. Een minuut daarna reed een taxi met grote snelheid naar de aanlegplaats der ferryboten en enige minuten later werden de trossen reeds losgegooid van het S.S. Aquitania, dat Raffles en Brand naar Engeland zou voeren.

De volgende ochtend vermeldden de bladen, die in extra-oplaag waren verschenen, het laatste sensationieus over Raffles.

Gretig kocht het publiek de kranten; de krantenjongens hadden geen handen genoeg om hun klanten te bedienen en de geschiedenis van de weddenschap en van de ongehoord brutale schilderijendiefstal werd door het op sensatie be-

luste publiek verslonden.

Dezelfde dag werd het gebeurde ook in Londen bekend, waar ook hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard en Pinkerton het vernamen.

Een bom die aan hun voeten was ontploft, had geen groter uitwerking kunnen hebben op de twee politiemannen dan 't ontstellende bericht dat Raffles, de Grote Onbekende, die naar hun mening over boord was gesprongen en verdronken, zich goed en wel te New York bevond en daar zijn weddenschap van twee miljoen van Mr Bennet had opgestreken.

Zij konden natuurlijk niet weten, dat acht dagen later Raffles en Brand onder de namen Johnson en Reginald voet aan wal zetten in Southampton, vanwaar de twee vrienden onmiddellijk naar Londen vertrokken.

Daar was hun eerste werk de Murillo, goed verpakt, naar het Vaticaan terug te zenden met een beleefde dankbetuiging voor het lenen, benevens een bedrag van een miljoen dollar voor de armen.

Het andere miljoen werd over enige Engelse instellingen van liefdadigheid verdeeld.

Het halssnoer van Mrs Hopson legde Raffles voorlopig in zijn brandkast, om er later te kunnen over beschikken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

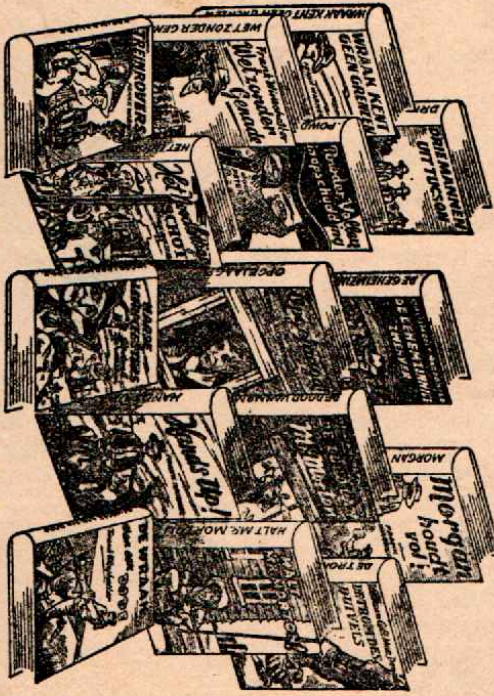
Het avontuur in Parijs

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trekhovers, door Frank Warner
2. Het Noodeltjige Schot door Arthur Nathan
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opejagjd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Nathan
13. De geheimzinnige zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvells door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorkalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007